

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

říjen 2020 / ročník XXX

Diecéze má dva
NOVÉ KNĚZE

POŽEHNANÝ
ležák v Budvaru

Dokončení opravy
Dominikánského
kláštera v Č. Budějovicích

Vzpomínka na profesora Josefa Cepáka

Osmnáctého srpna 2020 jsme si připomněli deset let od tragické smrti skvělého pedagoga, a především mimořádného člověka Josefa Cepáka. Někteří jsme si tehdy před deseti lety v duchu říkali: „Třeba se jedná o omyl.“

Záplava plápolajících svíček před vchodem do BIGY však tenkrát nekompromisně a tvrdě potvrdila bolestivou realitu. Nevýslovný smutek se dostavil u těch, kteří Pepu znali a byli s ním spřízněni. Nejtěžší úder byl ale zasazen jeho drahé rodině, která mu byla vždy neutuchající oporou.

Navzdory jeho brzkému skonu lze ale konstatovat, že Pepa je stále mezi námi citelně přítomen. Při různých setkáních, ať už absolventů BIGY, jeho někdejších kolegů, či farníků se nejednou stočí vzpomínky právě na „Cepiho“. Na mysl nám vytanou okamžiky, kdy nás během řady cest nevedl k lámání rekordů, ale učil nás všímat si lidí a vnímat i přírodu okolo sebe; třeba jen vrcholky hor, vůni lesů či zapadající slunce na moři. Často nabádal: „Jednou sem vezměte své partnery a děti!“

Pepa si jistě zaslouží, abychom si připomněli pár střípků z jeho působení ve školství i mimo něj. Bylo ho kupříkladu opakovaně vidět ve třídách, jak stihl ještě před vstupem uklízeček zbavit školní lavice odpadu. Pouštěl se též do drobných oprav poškozeného školního inventáře. V zahraničí vždy před odjezdem pravidelně obcházel sociální zařízení a napravoval důsledky nedostatečných hygienických návyků některých jedinců, aby i tyto prostory byly předány v původním stavu.

Nikdy jste od něj neslyšeli: „Seber. Umyj. Odnes.“ Jednal sám a svým vzorem strhával. Mnozí ani nevědí, že ze svých prostředků zajišťoval občerstvení na každoroční silvestrovské setkání na Kleti. Jindy nás odzbrojil svou nečekanou přítomností, kdy se náhle objevil na pohřbu našich blízkých, třeba i mimo České Budějovice, a svým dobrosrdečným výrazem ve tváři dokázal truchlícího ujistit, že na bolest duše tu není sám. Jeho životní krédo by se tak nechalo shrnout do krátkého hesla: „**Být tu pro druhé.**“

Dále bychom měli zmínit, že po něm byla na jeho památku dodatečně pojmenována cyklistická stezka z Českých Budějovic do Hluboké nad Vltavou, o jejíž vznik se významně zasadil. Každým rokem je také pořádán „**Memoriál Josefa Cepáka**“, během něhož spolu soupeří střední školy na raftech. Kromě toho se na jeho počest pravidelně koná na půdě BIGY „**Florbalový turnaj o pohár Josefa Cepáka**“.

Možná si dnes říkáme, že se nacházíme v době, kdy chybí morální vzory ve společnosti, a zažíváme osobnostní prázdnotu. V reálu to však není pravdou. Stačí si jen připomínat vybrané osobnosti nedávno zesnulé, a pokud budeme chtít, mohou nás také ony motivovat až k hrdinským činům a měnit naše životy k lepšímu. Pak pochopíme, i po ztrátě milované osoby, že skutečně platí moudrost tradovaná nejen v pohádkách, že: „**Láska je silnější než smrt.**“ A Pepův život to jen dokládá!

Mgr. Vlastimil Sekyrka, pedagog z Českých Budějovic

Obsah

Editorial	3
Diecéze má dva nové kněze	4
„Budeš mým knězem a budeš mi sloužit“	5
Milovat Boha a druhého člověka	7
Byla dokončena oprava Dominikánského kláštera	8
Diecézní centrum pro katechezi vás zve na letošní akce	9
Umělecké skvosty v Dominikánském klášteře	10
Ora et labora	11
Slovo života pro děti	12
Otec biskup požehnal v Budějovickém Budvaru zvláštní várku ležáku	14
V Jihočeském muzeu představili autoři Sborník o bl. J. Librariovi	15
Paliativní péče nešetří peníze, šetří pacienta, vyvrací mýtus paliatrička Eva Krejčí	16
Zapojte se do Červené středy!	18
Personalia	20
Pozvání k Misijní neděli 2020	20
Poselství Svatého otce Františka k 94. Světovému dni misí 2020	21
Třicáté narozeniny Bigy	22
DCR připravuje a zve...	23
ENTERjunior a ENTERcamp 2020	24
Dny domácí hospicové péče 2020 (nejen) v Pelhřimově	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 12. 10. 2020

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: V katedrále sv. Mikuláše přijali 5. září 2020 kněžské svěcení Jan Rothschedl a Miroslav Štrunc; foto: Radek Gális

Foto: archiv katedrály u sv. Mikuláše

V pivovaru Budějovický Budvar požehnal Otec biskup 9. září zvláštní várku ležáku. Výtěžek z jeho prodeje získá Diecézní charita. Více v článku na straně 14.

Editorial

Vážení čtenáři,

úvodník k říjnovému číslu vznikl ještě ve dnech plných slunce, tepla a zdánlivé pohody, i když média nás pokojně občany neustále zahlcovala doporučeními, zákazy a příkazy v souvislosti s Covidem-19. K tomu číslu mám zvláštní vztah. Moje babička, velmi moudrá žena, mi kladla na srdce, abych vždy vsadil na „devatenáctku“. Ona totiž na toto číslo vyhrála kdysi skleněný obraz, který měl tu zvláštnost, že když se člověk díval zprava viděl Spasitele, zatímco zleva Pannu Marii a zpříma vystupovaly z obrazu tři božské ctnosti, víra, naděje a láska. A tak celý ten název dnešní pandemie je pro mne sice varováním, ale současně i velkou nadějí, že věřící člověk má vždy mocné zastánce.

Poslední měsíc léta – září – je měsícem dvou velkých českých světců, sv. Ludmily a sv. Václava. Stáli u zrodu historického českého státu, od nich se také odvozuje jediná, v pravdě česká panovnická dynastie, Přemyslovci. Není na škodu si občas připomenout, že bez hluboké víry našich prvních světců v Kristovo učení, by nebylo našeho státu. Ke svatováclavské tradici se tradičně utíkáme vždy v dobách pro stát a společnost nejtěžších. Dnes sice žijeme ve zdánlivém blahobytu, obklopeni vymoženostmi moderního světa konzumu a sekularizované společnosti. Snadno proto zapomínáme, kdo jsme, odkud jsme přišli a kam jdeme. Beze studu mnohdy odhazujeme tradice a na odkaz předků se díváme s ironickým úsměvem. Takový postoj bývá začátkem konce.

Počátkem září přijali kněžské svěcení dva novokněží. Přejeme ze srdce Otcům Janovi a Miroslavovi v jejich kněžské službě hojnost Boží milosti a lásku jim svěřených věřících. Vždyť v nich se plní slova krásné cyrilometodějské písně „*nezhyne rod jenž věřit nepřestane, dědictví otců zachovej nám Pane!*“

JUDr. Jan Kotous, předseda redakční rady Setkání

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Diecéze má dva nové kněze

Diecéze dostala posilu. Lidé v zaplněné českobudějovické katedrále sv. Mikuláše prožívali v sobotu 5. září před polednem kněžské svěcení dvou jáhnů, Jana Rothschedla a Miroslava Štrunce, kteří svátost přijali vkládáním rukou biskupa Mons. Vlastimila Kročila. Slavnostní události se kromě církevních představitelů účastnili příbuzní a přátelé obou novokněží, včetně hostů ze sousedního Bavorska.

Jít a přinášet užitek

„Dnešní den je pro nás velkou událostí a zároveň závazkem, abychom se za oba modlili,“ zdůraznil biskup Vlastimil Kročil v úvodu. „Dnes máme opět možnost zakusit Boží dobrotu a lásku. Pokaždé, když se rozrůstá kněžské společenství místní církve, aniž si to možná někteří v dostatečné míře uvědomují, jedná se o radostnou událost. Když se rodí nový život, člověk žasne a zakouší radost. Stejně tak i my máme žasnout a radovat se, když jsme svědky tak podivuhodné chvíle, kdy z Boží milosti dva z našich bratří jáhnů přijmou svátost kněžství. Ve svém důsledku skutečně nic, koneckonců ani koronavirová krize, nemůže překažit Boží plány, pokud je lidské srdce otevřené, čisté a vnímavé pro Jeho slovo,“ připomněl současnou situaci ve společnosti biskup a upozornil na Kristovy služebníky.

„I vy, Miroslave a Jane, jste vyvoleni a určení, abyste šli a přinášeli užitek. Není to nic snadného a samozřejmého, tak jako žádné povolání, k němuž zve Bůh – Hospodin. Zvláště v současné době, kdy jsme svědky toho, jak jsou lidé kolem nás zahlcováni nejrůznějšími informacemi, takřka neschopni je rozlišovat. Právě z úst kněze mají být slyšet slova věčné Pravdy. Má-li být poselství víry zvěstováno účinně a s novým zápalem a radostí, je důležitým předpokladem vědět a znát, co Bůh říká ... Být knězem je veliký dar,

závazek a poslání. Kněz je poslán, aby se staral o celého člověka, nejen v duchovním slova smyslu, ale skutečně v jeho celistvosti, tedy komplexně. Nelze tedy přehlížet člověka hladového, nemocného, ocitajícího se na okraji společnosti, trpícího v důsledku pošlapání práv a lidské důstojnosti, člověka ocitajícího v temnotě lži, trpícího absencí pravdy a lásky. Kněz má mít horlivou péči a starost o spásu člověka s tělem a duší. Vnímá-li pak okolí tuto jeho horlivou starostlivost, pak se všem dostává hmatatelného důkazu věrohodnosti evangelia Ježíše Krista,“ zdůraznil biskup, který se obrátil s osobním poselstvím k oběma kandidátům svěcení.

Sloužit Bohu a lidem

„Každý z vás pochází z jiné rodiny a životní situace. Vaše cesty k dnešnímu svěcení nebyly zcela přímočaré a snadné, jak to odpovídá i osobnostnímu charakteru každého z vás. To dobré, co ve vás je, se snažte vždy prohlubovat a upevňovat a jako hříbny vždy dávat s láskou ve prospěch církve a Božího království. Co je však důležité v tuto chvíli, je to, že oba máte jeden a stejný cíl. Ne dosáhnout kněžství, nýbrž jeho prostřednictvím, tedy prostřednictvím kněžství sloužit Bohu a lidem, k nimž budete posláni. Neztrácejte nikdy odvahu a snažte se překonávat všechny překážky, které se na cestě objeví. Nenechte se nikdy zlomit pochybnostmi,

když vám dnešní rozháraný svět bude předhazovat, že vaše kněžství nemá smysl. Vyprošujte si bez přestání milost a sílu od Krista, abyste mohli sloužit stále lépe a účinněji mezi lidmi v současném světě,” povzbudil oba novokněze biskup, jenž pak poděkoval i jejich rodičů a všem, kteří svěcence na jejich životní cestě doprovázeli a podporovali.

Poděkování rodičům

Za oba novokněze poděkoval biskupovi P. Miroslav Štrunc. „Patří vám naše díky nejen za dnešní den, ale také za všechny ty roky, kdy jste nás na naší cestě k jáhenství a kněžství doprovázeli. Kvůli studiu jsme opustili naše rodiny, domov a rodný kraj, a přesto jsme se stále mohli spolehnout na vaše modlitby a vaši štědrost. Byl jste nám blízky ať už nás studium zavedlo do Olomouce, Prahy nebo do Říma. Uvědomujeme si, že to s námi nebylo vždycky jednoduché, a přesto jste s námi stále měl trpělivost a povzbuzoval jste nás k vytrvalosti. Nyní nás posíláte mezi ty, které vám Bůh světil, abyste se o ně staral s pastýřskou péčí, a žádáte po nás, aby se naše ústa ozývala hlasem Kristovým. Proto vás také chceme poprosit, provázejte nás stále jako otec a jako pastýř... Naše upřímné poděkování patří také všem našim blízkým, všem vám, kdo jste nás podporovali a pomáhali nám na dlouhé cestě ke kněžství. Trávili jsme s vámi spoustu času, a jistě si do kněžství odnášíme i něco z vaší povahy, z vašeho vzoru. Děkujeme našim rodičům, kteří nás vychovali, ale hlavně nám dali život. Vždycky jste nás podporovali a stáli jste při nás. Jenom Pánbůh ví, kolik jste toho obětovali a co všechno jste nám věnovali,” dodal Miroslav Štrunc, který pak s Janem Rothschedlem předali kytice svým maminkám.

Na závěr ustanovil biskup oba novokněží do služby. Jan Rothschedl byl jmenován farním vikářem ve farnosti Prachatice, Husinec, Ktiš, Strunkovice nad Blanicí a Vitějovice, Miroslav Štrunc byl jmenován farním vikářem děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích a excurrento administrátorem farnosti Pištín.

Společné štěstí

Příbuzní a přátelé neskrývali po obřadu dojetí. „Jsem šťastná společně se synem, protože stát se knězem byl jeho dlouhodobý cíl,” svěčila se Marie Rothschedlová. „Myslím si, že kněžskou službu bude vykonávat radostně a bude v ní spokojený. V první kněžské službě bude v Prachaticích, kde se narodil, což je krásné spojení,” dodala.

Obřad sledovala s rozechvěním také Kateřina Štruncová. „Byli jsme na důležitost obřadu připraveni, ale na konci na nás přesto všechno padlo,” přiznala matka novokněze z Českých Budějovic, která měla radost, že se obřad uskutečnil i v této době, kdy mnozí v katedrále měli roušky. „Každá máma má být po celý život oporou svým dětem, takže i my syna kdykoliv a v čemkoliv podpoříme,” dodala Kateřina Štruncová.

P. Jan Rothschedl měl primici hned v neděli 6. září v 11:00 hodin v kostele Narození Panny Marie ve Vodňanech, P. Miroslav Štrunc ji sloužil v neděli 13. 9. od 17:00 v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích.

Radek Gális

Foto: Petr Samiec

„Budeš mým knězem a budeš mi sloužit”

Rozhovor s novoknězem P. Janem Rothschedlem.

Můžete něco říci o své rodině?

Pocházím z tradiční křesťanské rodiny, byl jsem pokřtěn jako malé dítě. Od malička jsem tedy byl ve víře vychováván a pravidelně jsem **musel** chodit do kostela – nejprve na Lomec a potom do Vodňan. Asi polovina širší rodiny také do kostela chodí, takže se dá říct, že pocházím z křesťanských poměrů. Maminka byla dámská krejčová, dnes pracuje v zahradnictví. Tatínek svařoval motokáry, před 6 lety ale zemřel. Mám mladšího bratra s rodinou.

Jaké jste měl dětství a kde jste ho prožil?

Narodil jsem se v Krtelích (u Lomce), dětství a mládí jsem prožil v Újezdu u Vodňan. Dětství jsem měl krásné a harmonické, prožité na venkově s mojí nejlepší kamarádkou a dalšími kamarády. Lesy, louky, rybníky, prostě romantika. Mládežnický věk jsem prožil ve velkém farním společenství mladých. Naprosto neorganizovaně jsme se vždycky sešli na mši a po mši jsme šli dělat, co nás napadlo a bavilo. Byli jsme spolu. Bylo to svobodné a nenucené. Zcela přirozené. Moc rád na to vzpomínám. Dnes slyším, že mladí nemohou jít do kostela, protože „nemají čas”; my jsme „neměli čas”, protože jsme byli v kostele nebo na faře.

Co vás škoře bavilo a co nebavilo?

Ve škole mě skoro všechno docela bavilo, šlo mi to tak nějak samo, nemusel jsem se moc učit. Snad kromě němčiny a dějepisu, těm jsem nerozuměl a nebavily mě.

Čím byste asi byl, kdybyste nebyl povolán?

To neumím jednoznačně říci. Zajímá mě technika. Vystudoval jsem elektrotechnickou školu, obor telekomunikace, a to je dodnes mým koníčkem. Chtěl jsem pokračovat ve studiu na VŠ – dal jsem přihlášky na fakultu jadernou a fyzikálně inženýrskou a fakultu elektrotechnickou na ČVUT. Povolání se mi ale dostalo půl roku před maturitou, takže jsem otázku zaměstnání nemusel řešit.

Jak došlo k povolání?

Byl to blesk z čistého nebe. Sám jsem byl překvapen. Když jsem se jednou probudil před koncem adorace, uslyšel jsem povolání ke kněžství. Snad to byl hlas Kristův, který mi řekl: „Budeš mým knězem a budeš mi sloužit”. Odpověděl jsem „Ano” a tak to celé začalo. Pocítil jsem tehdy obrovskou úlevu a pokoj.

Jak se na Vaše povolání tvářila rodina?

Mamka z počátku nadšená nebyla, očekávala spíš rodinu, vnoučata. Ale zakrátko se s tím vyrovnala, přijala to a teď je ráda. Tatka mi hned na začátku řekl, že jestli v kněžství budu šťastný, bude šťastný i on.

Který člověk vás nejvíce duchovně ovlivnil a jak?

Jednoznačně můj vodňanský farář P. Zbigniew Wawrowski. Přišel do farnosti v době, kdy jsem byl v pubertě, hledal jsem smysl života a přede mnou stálo osobní životní rozhodnutí, zda chci vůbec být věřícím křesťanem. Jestli je život z víry pro mě. S ním jsem prožil takovou první teologickou fakultu. Všechno mi pečlivě vysvětloval a odpověděl asi na milion dotěrných otázek. Ukázal mi, že víra je krásná a že je to vlastně jediná věc v životě, která dává smysl. Nebo lépe řečeno, že život bez víry v Pána Boha smysl postrádá. To on mě tenkrát přemluvil, abych šel na tu adoraci, na které se mi dostalo povolání, a na kterou jsem původně ani jít nechtěl. Formoval mě v jednoduché eucharistické spiritualitě (mše, adorace, první pátky) a ta je mi dodnes velmi blízká. Také mi dal autentický příklad spirituality diecézního kněze. Pak bych ještě zmínil pana prof. Pospíšila, na jehož přednáškách z dogmatiky mě mrazilo a naskakovala mi husí kůže, a který můj duchovní život ovlivnil víc, než všichni spirituálové a zpovědníci dohromady.

Co rád jíte a pijete?

Maso a pivo. Mám rád jídlo z kvalitních originálních surovin a s láskou připravené. V tomhle směru mě v Krumlově rozmazlila blahé paměti paní Píchová, která nám jako celoživotní kuchařka denně vyvařovala nejlepší babičkovská jídla. Když ji v kuchyni vystřídal pan prelát, posunul laťku ještě o něco výše. Mnoho jídel světové, zvláště středomořské a české kuchyně jsem poprvé ochutnal až u něho. Pivo mi chutná, žiji ve zlaté éře rozkvětu minipivovarů. Baví mě ochutnávat a porovnávat rozmanité pивní styly a chutě. Když se ocitnu na nějakém pivním festivalu, cítím se jako dítě v hračkářství.

Jaké máte koníčky – jak odpočíváte?

Mám rád přírodu, zvláště vodu na různé způsoby. Plavání, kanoe, plachetnice, rybaření. Už samotný pohled na krásný jihočeský rybníček ve mně vyvolává romantické pocity. A když si na něm ještě můžu nahodit a otevřít si k tomu pivo, je to pro mě trénink na nebe. Také jsem si pořídil kolo, ale jsem spíš sjezdař a rovinkář než vrchař. Takže Krumlovsko a Prachaticko jsou pro mě spíš bojem o život než relaxací.

Co pro Vás znamená kněžské svěcení a co se teď změní ve Vašem životě?

Kněžské svěcení pro mě znamená začátek služby, ke které

Hned po jáhenském svěcení sjížděl Vltavu s Alexandrou Myśliwiec a psem Filipem

jsem byl povolán. Je to nejdůležitější a přelomový moment v mém životě. Začátek nového života. Je to radost, že mohu konečně sloužit Bohu tak, jak jsem po tom léta toužil. V mém životě se navenek paradoxně nic nezmění. „Farářským“ způsobem života žiji už 3 roky. Stěhování mám již za sebou a předpokládám, že v Prachaticích zůstanu nějakou dobu.

Na co se chcete ve své budoucí službě zaměřit?

Jako kněz – kaplan budu sloužit nejprve pod vedením svého faráře, který je pastýřem ve svých farnostech. Takže se budu podílet na jeho pastoraaci, budu dělat věci, které mi on svěří a které on považuje za priority. Chci mu být dobrým spolupracovníkem a pomocníkem – to je moje priorita. Zvláště je pro mě důležité spojení s mým biskupem, protože to on je vlastním pastýřem své diecéze a já jsem jen jeho pomocník, který mu slíbil poslušnost v této službě. Z tohoto (makro) hlediska se chci podílet na jeho pastoračním plánu a sloužit podle jeho představa. Konkrétní pastorační aktivity je třeba přizpůsobit na míru každé farnosti tzn. je třeba ji nejprve poznat. Existuje nepsané pravidlo, že první rok po nástupu by kněz ve farnosti neměl nic měnit, ale jen pozorovat. Zdá se mi, že je to moudré pravidlo. Ze zkušeností v pastoraaci jsem nabyl dojmu, že méně znamená mnohdy více. Zdá se mi, že obyčejné, ale poctivé prožití liturgického roku a život ze svátostí nese více plodů než množství pestrobarevných pastoračních aktivit. V centru mé pastoraace tedy budou stát svátosti, zvláště pak Eucharistie. Mládeži ve farnosti bych chtěl nabídnout model pastoraace, kterým jsem sám prošel. Základem tohoto modelu je „být spolu“. Nejvyšší možnou mírou jak „být spolu“ je samozřejmě Eucharistie. Ale i nižší způsoby „byti spolu“ jsou pro mladého člověka důležité a potřebné.

Chcete někomu poděkovat?

Chci, ale kdybych měl všechny mé dobrodince a bližní vyjmenovat, nemohl byste už v Setkání psát nic jiného. Takže děkuji Vám všem a Vy už víte komu.

Co chcete vzkázat čtenářům Setkání?

Milujte se.

Ptal se Petr Samec

Jan Rothschedl (* 1983 v Prachaticích)

Do základní školy chodil ve Vodňanech a pak studoval obor telekomunikace na SPŠ a VOŠ elektrotechnické v Písku. Hned po maturitě vstoupil do Teologického konviktu v Olomouci. V roce 2011 složil státní zkoušky na KTF UK v Praze. V letech 2015–2019 studoval TF JU v Českých Budějovicích a během studia zároveň 2 roky působil jako kostelník v katedrále a další 2 roky jako pastorační asistent v Českém Krumlově. Jáhenské svěcení v přijal 13. 7. 2019. Jáhenskou službu vykonával v Českém Krumlově a od 15. 7. 2020 v Prachaticích. Kněžské svěcení přijal 5. 9. 2020. Primici sloužil v kostele Narození Panny Marie ve Vodňanech. Od 15. 9. 2020 je ustanoven farním vikářem ve farnostech Prachatice, Husinec, Ktiš, Strunkovice nad Blanicí a Vítějovice.

Milovat Boha a druhého člověka

Rozhovor s novoknězem P. Miroslavem Štruncem.

Můžeš něco říci o své rodině?

Jsem jedináček a mé kořeny jsou v Českých Budějovicích. Mamka je učitelkou němčiny a táta nástrojář.

Pocházíš z křesťanských poměrů?

V naší rodině jsou všichni pokřtěni a vždy jsme slavili křesťanské Velikonoce a Vánoce. Do kostela ale pravidelně chodila jen babička.

Co tě ve škole bavilo a co nebavilo?

V tomto směru jsem nebyl nijak vyhraněný. Až na teologické fakultě mě začala hodně bavit latina a baví mě stále. Latinu se snažím popularizovat a nenásilně přibližovat lidem. Třeba tím, že jim ukazuji krásu římské kultury a hlubokou moudrost církevních Otců.

Čím bys asi byl, kdybys nebyl povolán?

Závodníkem rally (smích). Ale vážně: být závodníkem byl opravdu jen dětský sen. Řízení mě baví, ale po pravdě vůbec nevím, jak bych skončil. Možná bych měl rodinu, ale možná bych celý život jen promarnil. Nevím. V teologii říkáme, že člověk je schopen Boha – latinsky *capax Dei*. Můžeme tedy za ním jít, objevovat jeho stopy ve světě, který stvořil. Máme v sobě něco, díky čemu víme, že je dobré někdy zvednout hlavu a dívat se do nebe. Na druhou stranu ovšem také všichni máme tu zkušenost, že někdy inklinujeme k něčemu špatnému. Víme, že je to špatné, a přesto to uděláme – říkáme tomu hřích. Stále se tedy modlím k dobrému Bohu, aby mě – jak se to píše v jednom žalmu – stále vedl po cestě svých přikázání. A ta jsou, jak víme z evangelia, hlavně dvě: milovat Boha a druhého člověka.

Jak došlo k tvému povolání? Bylo to najednou, nebo jsi dozrával postupně?

Bylo to hodně postupné (smích). Vystudoval jsem střední školu se zaměřením na obchod. Měl jsem už tenkrát během praxí v nejrůznějších supermarketech určité křesťanské povědomí, a když jsem se před maturitou rozhodoval, co budu dělat dál, vybral jsem si Teologickou fakultu Jihočeské univerzity. Tam jsem poznal některé kněze. Díky nim jsem začal chodit do katedrály – již jako věřící – a po čase jsem začal i ministrovat. V katedrále jsem potkal také dva duchovní, kteří mě na začátku mé nové životní cesty nejvíce ovlivnili. Byli to pan děkan Zdeněk Mareš a Otec biskup Jiří Paďour. A právě Otce biskupa jsem potom často navštěvoval a on mi vyprávěl o životě, o kněžství a službě Bohu. Asi po roce těchto hovorů mi Otec biskup Jiří doporučil studium v kněžském semináři. Zároveň jsme se ale dohodli na roční lhůtě na rozmyšlenou. Požádal jsem ho o radu, zda bych ještě před takovýmto důležitým rozhodnutím neměl změnit prostředí, ve kterém jsem našel víru. S jeho požehnáním jsem tedy ukončil studium na teologické fakultě a začal pracovat v Datartu, což je ten známý obchod s elektronikou. Celkem se mi v tom dařilo, bavilo mě prodávat televize, a když zrovna

Foto: Petr Samec

chvilí nebyli na mém oddělení žádní zákazníci, tak jsem měl v regále schovanou učebnici latiny a opakoval si slovíčka. Do konce se ze mě potom stal prodáváč měsíce. Dvojnásobný. Byl to pro mě skutečně důležitý rok. Protože i když jsem většinu času trávil mezi nevěřícími lidmi, sílilo ve mě stále více odhodlání stát se knězem. Toužil jsem po tom, že tak, jak nyní povídám zákazníkům o vlastnostech televize, budu jednou lidem hlásat Boží slovo. A je to pro mě důležitá zkušenost, ze které stále čerpám. Zjistil jsem tenkrát totiž, že oni většinou ti zákazníci poznají, lžete-li jim a ta televize, kterou se jim snažíte prodat, je ve skutečnosti laciný krám. A myslím, že s naší duchovní službou je to stejné: lidé poznají, jestli s tím Bohem, o kterém jim říkáte, také skutečně žijete. To ostatně říká v evangeliu sám Pán Ježíš – totiž, že ovce poznají pastýřův hlas, a za jiným nejdou.

Co ti dalo studium v Římě?

Kromě vynikajícího vzdělání jsem si uvědomil sílu zvláštního genia loci Věčného města. Díky tomu se například velmi prohloubilo mé přátelství s mnoha lidmi, se kterými jsem předtím v Budějovicích žádné zvláštní vztahy neměl. Při návštěvách v Římě na ně i na mě – na nás společně – něco zapůsobilo a pak jsme se často velice sblížili. Dnes mám nejlepší vztahy s těmi, se kterými jsem se mohl setkat v Římě. Do této kategorie patří i tradice darování budvarského piva Svatému Otcí papeži Františkovi. Na to, že tradice pokračuje již čtvrtým rokem měla určitě zásadní vliv i skutečnost, že pan Dvořák (pozn. redakce: ředitel pivovaru Budějovický Budvar) navštívil Řím a mohl osobně předat pivo papeži.

Co pro tebe znamená kněžské svěcení?

Je to dovršení toho, co začalo rozhovorem s Otcem biskupem Jiřím před mnoha lety. Z vděčnosti k němu jsem hned po vysvěcení navštívil jeho hrob a znovu mu slíbil to, co mě vždy učil: když si vybereš službu Bohu, musíš mu zůstat věrný; můžeš být inteligentní, jak chceš a umět kdovíkolik latinských frází, ale Boha nikdy nepřelstíš. Stále mám na paměti, co mi řekl, než opustil tento svět: „Člověka i biskupa můžeš přelstít, ale Boží soud nikdy.“

Čemu budeš jako kněz nejvíce věnovat?

Cítím, že bych měl hodně chodit za lidmi na okraji společnosti. A také budu co nejčastěji vycházet z kostela a žehnat lidem, kteří se poctivě o něco snaží a tvrdě pracují – třeba otevírají nové dílny, továrny, restaurace, nebo stavějí domy. Myslím totiž, že kdo žije upřímně sám k sobě i k ostatním lidem, musí Boha dříve či později nalézt. A on, Bůh, se mu dá poznat.

Ptal se Petr Samec

Areál kláštera po opravě září novotou a vytváří siluetu města při pohledu od západu.

Byla dokončena oprava Dominikánského kláštera

Před několika dny byla dokončena rozsáhlá oprava areálu bývalého Dominikánského kláštera v Českých Budějovicích.

Celý areál je již od 3. 5. 1958 památkově chráněn. Z nejstaršího gotického období se dodnes zachoval klášterní kostel s křížovými klenbami a řadou dochovaných středověkých nástěnných maleb a křížově klenutý ambit kolem rajskeho dvora se zachovanou studniční kaplí a středověkými nástěnnými malbami. Z památkového hlediska jsou vysoce ceněny také všechny barokní úpravy areálu z 18. století, které nad městem vztýčily Bílou věž a dotvořily dnešní siluetu historického centra Českých Budějovic při pohledu od západu. To vše dnes můžete opět vidět v původní kráse.

Historie kláštera

Dominikánský klášter s klášterním kostelem Obětování Panny Marie jsou nejstaršími dosud stojícími stavbami v Českých Budějovicích. Klášter založil Přemysl Otakar II. – král železný a zlatý. Pozemek pro postavení kláštera předal dominikánům jménem krále zvikovský purkrabí Hirzo dne 10. března 1265. Je velmi pravděpodobné, že klášter byl vůbec první zděnou budovou ve městě. Klášter byl na počátku součástí městského opevnění, jak bylo v těch dobách obvyklé. Během staletí prošel areál mnoha přestavbami, neboť jej několikrát poškodily velké požáry. Nejničivějším byl požár z roku 1723, po němž byl areál radikálně přestavěn v barokním slohu. Dominikán-

ský klášter byl zrušen dekretem Josefa II. ze dne 18.12. 1784 a bratři dominikáni museli během následujícího roku České Budějovice opustit. Areál pak převzali piaristé, kteří v roce 1865 provedli novogotickou přestavbu kostela. V roce 1885 přišli do kláštera redemptonisté. Ti museli v roce 1950 odejít a v objektu kláštera ve 2. polovině 20. století postupně fungovaly lidová škola umění, finanční úřad, Akademie Komenského a školní jídelna.

Průběh a rozsah oprav

Předchozí větší opravy v klášterním areálu probíhaly v letech 1865 (klášterní kostel), 1937 (Bílá věž) a v 70. letech 20. století (fasáda kostela). V roce 1992 začaly opravy interiérů, při kterých byly v roce 1993 objeveny velmi cenné fresky ze 14. století. Právě dokončená obnova kláštera byla zahájena v srpnu 2018 a je to nejrozsáhlejší stavební úprava od barokní přestavby v 18. století.

Během uplynulých dvou let byl opravený střechy severní a jižní boční lodi kostela, Bílé věže i celého kláštera (ambity a konvent). Všechny budovy také získaly novou fasádu. Zásadní proměnou prošla také předzahrádka u Bílé věže: celá plocha předzahrádky se výškově snížila na úroveň Piaristického náměstí a získala bezbariérový přístup. Předzahrádka bude novou odpočinkovou zónou s lavičkami pro veřejnost a v budoucnu se tam mohou pořádat koncerty, divadelní představení a jiné kulturní akce. Zveleby byly i rajska zahrada a za-

Všechny budovy získaly novou fasádu – zde je vidět oprava ambíků v rajske zahradě

hrada v parkánu. V rámci projektu byly odborně restaurovány lavice v hlavní lodi kostela, skříň v sakristii a také vzácná vitráž v presbytáři.

Celkové náklady na rekonstrukci dosáhly částky 80 mil. Kč. Z toho 60 mil. pokryla dotaze z programu IROP a zbytek financovalo Biskupství českobudějovické ze svého rozpočtu. Mimo program IROP byla navíc provedena kompletní rekonstrukce elektroinstalací v hodnotě 5 mil. Kč.

Všechny stavební práce probíhaly tak, aby neomezily bohoslužby v kostele Obětování Panny Marie.

Zajímavé nálezy

Během oprav objevili dělníci řadu cenných historických artefaktů. Velmi zajímavý byl nález malovaných čel zásuvek na skříni v sakristii. Na půdě kláštera byl proveden průzkum fragmentů původní venkovní gotické omítky. Možná nejceněnější byl nález datované vitráže v presbytáři hlavní lodi kostela s letopočtem 1768. Jedná se tak o jednu z nejstarších dochovaných vitráží v jižních Čechách.

Při opravě střechy Bílé věže byla objevena časová schránka s dokumenty z roku 1937, kterou 3. září 2019 společně vyňali hejtmanka Ivana Stráská, primátor Jiří Svoboda a biskup Vlastimil Kročil. Dne 13. září byla tato časová schránka na věž vrácena. Navíc byla do krovu umístěna i nová schránka. V ní se nachází například přehled oprav prováděných v areálu bývalého dominikánského kláštera a kostela v letech 2018–2020, zlatá medaile sv. Auraciána, pamětní mince Jihočeského kraje, seznam zastupitelů města České Budějovice ve volebním období 2018–2022 či dopis od studentů Biskupského gymnázia J. N. Neumanna.

Poděkování

Na opravě klášterního areálu se podílelo mnoho lidí, kterým zde chceme poděkovat za úspěšné dokončení díla. Bohužel není možné v našem časopise vyjmenovat všechny, proto zmiňujeme alespoň několik z nich (v abecedním pořadí):

Ing. Tomáš Fuit – technický dozor stavebníka

Ing. Lubor Gregora, ATELIER HERITAS s.r.o. – projektová příprava

Karel Hrubeš – restaurování lavic v kostele a skříň v sakristii

Ing. František Mrosko, Biskupství českobudějovické – řízení a koordinace projektu

Stanislav Tomečka – restaurování vitráží

Ing. Petr Vojta, Památky CB s.r.o. – stavební práce

Ing. Ondřej Vrba, ARCHATT PAMÁTKY spol. s r.o. – stavební práce

Václav Veřtát – restaurování lavic v kostele a skříň v sakristii

Petr Samec

Časovou schránku z vrcholu Bílé věže sejmuli (zleva): hejtmanka I. Stráská, biskup V. Kročil (drží schránku z roku 1937) a primátor J. Svoboda

Diecézní centrum pro katechezi Vás zve na letošní akce

15. 10. 2020 – Labyrint světa a ráj srdce

Divadlo Víti Marčíka v kostele Svaté Rodiny v Českých Budějovicích. Čas bude ještě upřesněn.

7. 11. 2020 – Svatá Ludmila ve světle legend – přednáška v Českých Budějovicích

P. Prof. ThLic. PaeDr. Martin Weis Th.D. bude mít nejen pro katechety přednášku o sv. Ludmile. V roce 2021 si tuto svěťici připomeneme výročí 1100 let od její mučednické smrti. Místo i čas budou ještě upřesněny.

30. 11. 2020 Setkání pro zasloužilé katechety

Již tradičně se první pondělí v adventu sejdeme se zasloužilými katechety naší diecéze, abychom je informovali o katechetické činnosti v letošním roce a požádali je o modlitební doprovázení současných katechetů. Místo i čas budou ještě upřesněny.

Všechny pozvánky najdete postupně na webu prolidi.online nebo napište na emailovou adresu katechetky@bcb.cz, kde Vám rádi poskytneme podrobnější informace.

Martina Fürstová

Umělecké skvosty v Dominikánském klášteře

Bývalý českbudějovický Dominikánský klášter je řazen mezi nejstarší stavby v Českých Budějovicích. Jeho základní kámen byl položen nedlouho po založení tohoto královského města.

Restaurátoři obnovili obrazy i imitaci červeného mramoru do původní krásy

Původní malby na skříně ze sakristie nebyly téměř viditelné

Za prvního stavitele a architekta byl zvolen purkrabí hradu Zvíkova a hlavní představitel písecko-zvíkovské stavební hutě Hirzo. Klášter byl záměrně budován při městské hradbě v blízkosti tehdejšího bočního koryta řeky, z kterého přepažením ve 20. století vzniklo slepé rameno Malše. Toto umístění mělo ryze obranný charakter, neboť v období 13. století byly zahrady při hradbách brány jako místa, kde se stavěly praky obránců města k ostřelování nepřítele. Proto západní stěna chrámu i dnes nese stopy městské hradby, jejíž součástí byla.

Nejstarší gotická etapa klášterního areálu je dodnes patrná v prvcích architektury a freskové výzdoby. Umělecká kvalita obou okruhů tvorby je po staletí odborníky řazena do souvztáhnosti světoznámého souboru uměleckých děl nazývaných jihočeská gotika. Přestože se jednalo o klášterní svatyni, byla vždy zároveň spjata s měšťanským prostředím. Křížovou chodbu ozdobily fresky, jejichž malba byla financována bratrstvy. Stejně tomu bylo i u bočních oltářů.

Restaurování prvků interiéru

V rámci projektu obnovy klášterního areálu bylo přistoupeno i k restaurování. Obnova vitrážových oken a chrámových lavic byla stěžejními součástmi obnovy klášterního kostela. Zajímavostí se ovšem staly práce spojené s kredenční skříní v sakristii. Původně nepříliš nápadný kus nábytku skrýval stopy poukazující na historicky zajímavý původ. V restaurátorské dílně Václava Veřtáta a Karla Hruše se mohly naděje odborníků proměnit ve skutečnost. Již známé takřka žánrové krajinářské holandské výjevy, připomínající tvorbu z palet starých mistrů, náhle ne-

*Panna Maria Budějovická
(Madona Českobudějovická); Foto: Jiří Vácha*

zůstaly osamoceny. Došlo k odkrytí celé řady obdobných maleb na čelech zásuvek a dokonce zde byl pod mladšími přemalbami ukryt soubor postav světců. Uměleckou tečkou, dekorující celek, bylo plné odhalení imitace červeného mramoru s černým žilkováním, které dnes zdobí značnou část povrchu kredenční skříně.

Zajímavostí roku 2019 bylo úspěšné nalezení niky, která původně uchovávala ostatky blahoslaveného Jindřicha Libraria OP. Tento prostor byl v nedávné době opětovně otevřen a v současné době čeká na vědecké prozkoumání, jak ze strany restaurátorů, tak i archeologů. K dosavadním poznatkům o tomto světcu byla 28. ledna 2020 uspořádána vědecká konference, která v první řadě potvrdila důležitost tohoto historicky vysoce postaveného člena dominikánského řádu.

Madona Českobudějovická

Uměleckou chloubou zcela mimořádného významu je obraz Madony Českobudějovické. Jde o historickou kopii nedochovaného milostného italského obrazu z počátku 15. století, který se nacházel v městě Osanna u Milána. V současné době je hlavní oltář klášterního kostela dekorován věrnou malovanou kopií a drahocenný originál je bezpečně uložen. Podle historických záznamů se obraz dostal roku 1418 do zdejšího klášterního chrámu Obětování Panny Marie jako dar od měšťana – kupce Václava. Po staletí díky mnoha zázrakům vzrůstala úcta k tomuto uměleckému skvostu. Svého času se tento obraz stal symbolem královského města České Budějovice.

*Jiří Vácha, vedoucí památkového oddělení
Biskupství českbudějovického*

Ora et labora

Zamyšlení nad duchovním i materiálním odkazem klášterů

Ve filmové komedii „Když Burian prašil“ nezapomenutelný král komiků říká své neposlušné dceři: „Vybeřeš si nějaký pěkný klášter a půjdeš se tam řeholit“. Úsměvná věta pronesená typickým burianovským stylem v sobě skrývá dvě základní podmínky spolužití mužů nebo žen, kteří se rozhodli žít podle evangelia a směřovat stylem života k vyšší duchovní a mravní dokonalosti.

Styl klášterního života je životem „pod uzavřením“. Od latinského *claudere* – zavřít – je jen krůček k termínu *claustrum* označujícím společné, okolnímu světu uzavřené, obydlí řeholníků nebo řeholnic, tedy osob, žijících podle stanovené regule – řeholního pravidla a zachovávajících sliby chudoby, čistoty a poslušnosti.

Zakladatelem klášterního života, když pomineme období poustevníků, byl Pachomius, původem římský voják, který někdy kolem roku 325 založil na nilském ostrově první mnišskou komunitu a určil současně její pevná pravidla. Odtud už byl jen krok k řeholím sv. Basila Velikého, kterého považujeme za otce východního mnišství a sv. Benedikta z Nursie, zakladatele a zákonodárce západního, latinského řeholního společenství.

Činnost prvních řeholních komunit naplňovala v zásadě dvě slova: „*Ora et labora*“, modlit se a pracovat. Z původních řeholních pravidel, v základech totožných jak pro východní, tak pro západní církve, předepisujících modlitbu a ruční práci, se časem rozvinula bohatá legislativa řeholních společenství, která vedle prioritního cíle – šíření Kristova učení, zaštiťovala vedle rozvoje řemesel a zemědělské výroby také účinnou podporu obětavé sociální práci. Byl to právě sv. Basil Veliký (asi 300–379), arcibiskup v Cesareji (dnešní turecké Kayseri), který jako autor *Moralii* – pravidel mnišského života východní církve, do nich vtělil řadu ustanovení týkajících se sociální problematiky. Byl to on, který navrhl a vybudoval na předměstí Cesareje tzv. *ptochotrofium* – hospic pro nemocné a „výživnu chudých“. Basilův hospic se v krátké době rozrostl v městečko s chrámem a pod jménem „*Basiliás*“ se stal vzorem pro komplexnost sociální a zdravotní práce, dodnes ve svých základech realizované po celém světě. Ve středověku se mnišské, zejména mendikantské a rytířské řády, stávají nositeli vzdělanosti a sociálnězdravotní osvěty. V okruhu své územní působnosti cíleně budují hospice pro poutníky a laické špitály a stranou jejich pozornosti nezůstává ani péče o povznesení vzdělanosti a tím i kulturní úroveň obyvatel. Kromě mužských řeholí působí na stejných úsecích i ženské řády a kongregace, při respektování odlišností člověka jako Božího díla. Středověk měl pro evangelijní návody a jejich obecnou přístupnost velmi vnímavý sluch. Neoddělitelnou funkcí řeholních společenství bylo proto budování a rozvoj jejich sídel, která názorně odrážela rozvoj duchovního života svých budovatelů a postupně se stávala skutečnými centry vzdělanosti a umění.

Tím ovšem řeholní společenství šla nejen příkladem středo-

Knihovna Strahovského kláštera ohromuje krásou prostoru i počtem vzácných svazků; Foto: Tomáš Ježek / Člověk a víra

věké společnosti, ale také účinně motivovala její elity k následování. Zvláštní role připadala přitom kontemplativním řádům, propagujícím v dnešním slova smyslu názorně příklady zbožnosti, poslušnosti a pokory, potlačováním tužeb těla a kladoucím důraz na prioritu duchovního života.

Zachované úsloví ze středověku „*pod berlou se dobře žije*“ se netýkalo obecně vnitřního života řeholních komunit, ale bylo projevem

lidového chápání účinné lásky k bližnímu těmito komunitami realizované. Není účelem tohoto článku zabírat se podrobně otázkou likvidace klášterů během náboženských válek nebo josefinských reforem na našem území. Ničení kulturních hodnot je základním projevem sociálního neklidu. Dopady takového jednání se pak většinou projeví nikoli ihned, ale až po dlouhé době, kdy je bohužel již nelze nahradit. Ve svém celku přispívají obecně ke snížení nejen intelektuální, ale také sociální úrovně společnosti.

Řeholní komunity působí v českých zemích prakticky od samého počátku českého státního života. Od poloviny 12. století až do dnešních dní pak jejich působení lze doložit dochovanými archivními dokumenty nebo památkami hmotného rázu. Je to tedy poměrně dlouhé období s bohatou, pestrobarevnou historií. Historie jednotlivých řádů a kongregací, které působily a dosud působí na našem území, dokládá jejich nezastupitelný význam pro náboženský a kulturní život naší společnosti. Byly a jsou nejen nositeli vzdělanosti, ale také ochraňují a rozvíjejí tradice vzniklé za jejich existence nebo přímo jejich působením. Návštěvníci bohatých klášterních knihoven dnes zůstávají stát v úžasu nad škálou vědních oborů v nich obsažených, nad zachovanými doklady rozvíjení přírodních věd, zdravotnických a lázeňských zařízení, podporou hudby a literatury. Vyjmenované úspěchy jsou neoddiskutovatelné a jakákoli kritika se ve srovnání s nimi jeví jako nicotná. Proti hrubé ničící síle stavěly řeholní komunity vždy v průběhu historie argumenty víry, naděje a lásky.

Význam institutů zasvěceného života nebo společenství apoštolského života, jak jsou dnes řeholní instituty nazývány, je neoddělitelně spjat se životem jak obecné církve, tak církvi partikulárních. II. vatikánský koncil plně potvrdil jejich roli a zdůraznil, že „*evangelní rady Bohu zasvěcené čistoty, chudoby a poslušnosti mají svůj základ ve slovech a příkladu Pána... Je to Boží dar, který církev přijala od svého Pána a z jeho milosti ho stále uchovává...*“

Jan Kotous, předseda redakční rady Setkání

«Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.»
(Lk 14, 11)

První Ježíšovou výzvou tedy je sestoupit z „píedestalu“ svého já, abychom nastavili do středu pozornosti svůj egoismus, ale Boha.

Ano, on přece může v našem

životě zaujmout

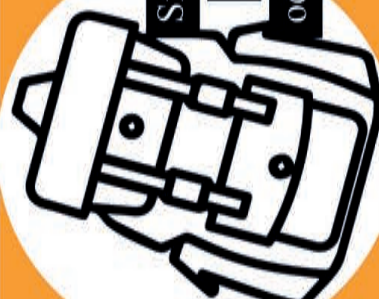
čestné místo!

Je důležité udělat mu prostor, prohloubit svůj vztah s ním, učit se od něj evangelnímu stylu pokory.

Stavět se dobrovolně na poslední místo, znamená vybrat si místo, které si v Ježíši vybral sám Bůh.

I když je Pánem, zvolil si sdílení lidského údělu, aby všem hlásal Otcovu lásku.

Síla

prosby o

odpuštění!

Jednou ve škole při hodině ekonomiky a práva si moje spolužačky začaly hrát a povídat, místo aby poslouchaly vyučující.

Jelikož jsem týden předtím byla nemocná a nebyla jsem ve škole, na chvíli jsem se otočila, abych se jedné z těch spolužaček na něco zeptala.

A právě v té chvíli mě naše profesorka zahlédla a hned mě požádala, abych jí dala žákovskou knížku, potom mě vykázala ven ze třídy, protože prý nesnáší moje chování.

Snažila jsem se jí vysvětlit, proč jsem se otáčela, ale ona mě nechtěla ani vyslechnout.

Zavolala si tatínka. Cítila jsem se obzvlášť ponížena a styděla jsem se i proto, že s ním mluvila před celou třídou a říkala mu, že jsem nevychovaná a že jsem si hrála, místo abych při vyučování poslouchala.

Bylo to pro mě těžké, ale snažila jsem se celou tu nespravedlnost přijmout.

Druhý den si nás zavolali do školy, abychom mluvili o tom, co se stalo.

Chtěla jsem se bránit, ale věděla jsem, že profesorka by nepřijala mé výmluvy a že by se stejně řeklo, že pravdu má ona. A tak jsem se jí omluvila.

I když to nebylo lehké, jelikož to bylo nespravedlivé, ale i tak jsem se rozhodla, že ji odpustím, a hned jsem zakusila v sobě hluboký pokoj.

Darujeme s radostí

„Neboť každý, kdo se
povyšuje, bude ponížen,
a kdo se poníží,
bude povýšen.“ (Lk 14, 11)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

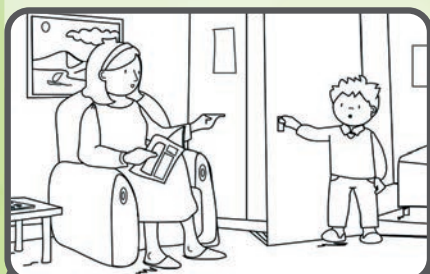
Přestože byl Ježíš Bohem, rozhodl se být služebníkem všech. Žádá své následovníky, aby byli pokorní, a dává jim příklad.

Říká, že pokud jste pozváni na svatební hostinu, nesedejte si na nejlepší místo, ale jděte do zadní části místnosti.

Když přijde osoba, která vás pozvala, a uvidí vás sedět vzadu, řekne: „Můj příteli, pojď sem dopředu“ a budete velmi šťastni.

Zkušenost Antonia z Itálie:
Jednoho večera Antonio požádal maminku aby mu pomohla obléknout si pyžamo ale jeho maminka byla unavená a řekla mu, aby se oblékl sám.

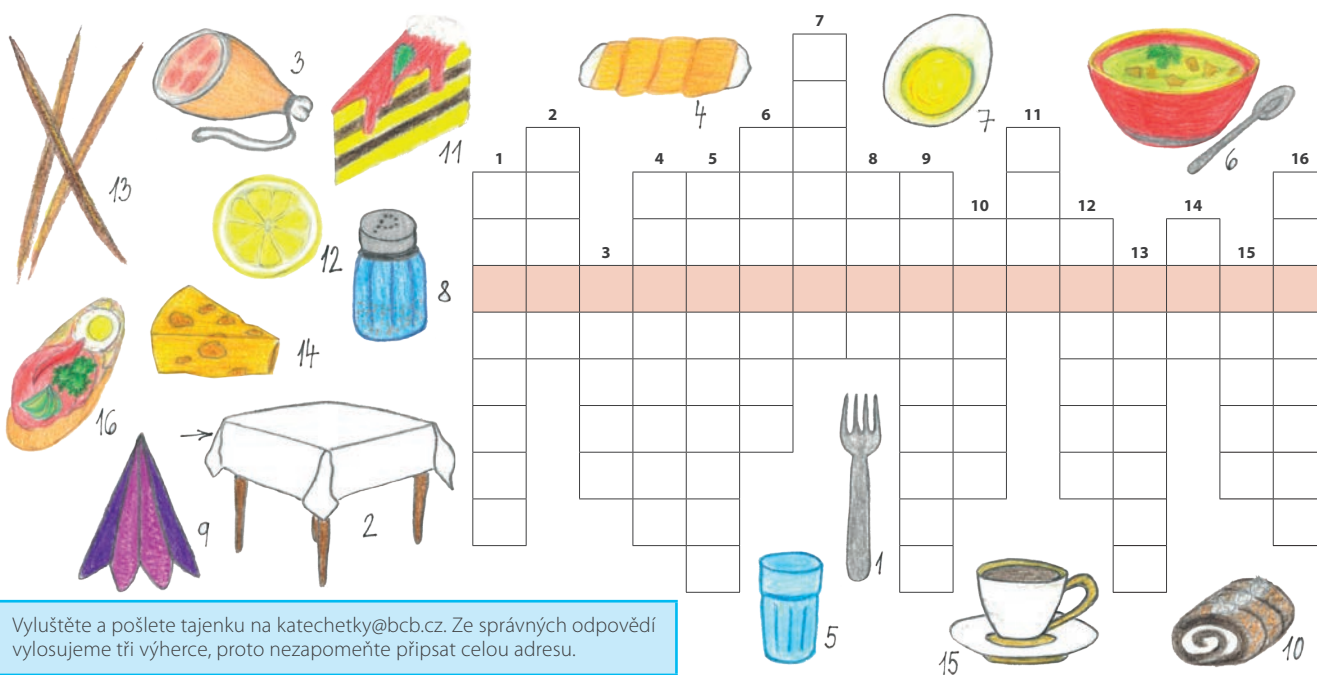
Antonio souhlasil
a šel do postele sám.

Potom se vrátil, aby políbil svou matku, a řekl jí: „Mami, nabídní svou únavu Ježíši. Také jsem si nechtěl dělat domácí úkoly, ale pak jsem o tom přemýšlel a rozhodl jsem se je udělat.“

Jednou byl Ježíš na hostině u některého farizea a mnoho hostů obsazovalo přední místa. Když to Pán Ježíš viděl, řekl jim podobenství, které končí právě dnešním veršem: „Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ Lk 14, 11

Ježíš poukazuje na dvě vlastnosti pýcha x pokora. Pokorný člověk dává přednost druhému člověku a pyšný člověk dává přednost sobě samému. Která vlastnost přináší dobro? Citát francouzského spisovatele a filozofa Voltaira ti napoví: POKORA JE SKROMNOST ... (viz tajenka)

Vyluštěte a pošlete tajenku na katechetky@bcb.cz. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu.

Otec biskup požehnal v Budějovickém Budvaru ZVLÁŠTNÍ VÁRKU LEŽÁKU

Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický, požehnal 11. září na varně pivovaru Budějovický Budvar zvláštní várku světlého ležáku. Obřad žehnání se konal již čtvrtým rokem. Společný projekt Budějovického Budvaru, Biskupství českobudějovického a Statutárního města České Budějovice podporuje sociální projekty a účinnější pomoc klientům Diecézní charity České Budějovice.

Foto: Budějovický Budvar

Otec biskup požehnal již počtvrté zvláštní várku budvarského ležáku, který pomůže potřebným v naší diecézi.

„Požehnaný ležák“ se bude prodávat v průběhu českobudějovických adventních trhů a celý výtěžek z prodeje pak pivovar věnuje Diecézní charitě České Budějovice. 125 ručně balených lahví „Požehnaného ležáku“ i letos obdrží jako dar Svatý Otec papež František.

Hosty v úvodu přivítal Petr Dvořák, ředitel Budějovického Budvaru: „Požehnaný ležák už je pro nás milou tradicí. Jsem rád, že můžeme i letos v předvánočním čase přispět na dobrou věc, podpořit charitativní projekty v našem jihočeském regionu. Především díky dobrovolníkům z řad zaměstnanců pivovaru, biskupství a Charity, kteří lahve požehnaného piva ručně balí, jsme loni na dobročinné účely mohli věnovat 240 tisíc korun. Částka je rok od roku vyšší. Doufám, že bude i letos.“

Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický, pak dodal: „Jsem rád, že se charitativní projekt „Požehnaný ležák“ stává životaschopným a plní svou úlohu. Do projektu je zapojen společně s českobudějovickým biskupstvím Budějovický Budvar a magistrát města České Budějovice, kteří v něm mají svoji nezastupitel-

nou úlohu. Bez této spolupráce by nebylo možné v takové míře pomáhat lidem, kteří jsou na pomoc druhých odkázáni. Věřím, že se projekt bude rozvíjet i do budoucna.“

Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice zhodnotil loňský ročník projektu: „Díky výtěžku z „Požehnaného ležáku“ můžeme podporovat významnou činnost dobrovolníků, kteří se věnují dětem ze sociálně znevýhodněného prostředí, seniorům v domácnostech i domovech pro seniory, zdravotně postižením, nemocným nebo lidem bez domova. Skrze tento bohužel projekt také dáváme vědět o své činnosti a dobrovolnictví v Českých Budějovicích. Potřeba dotace dobrovolnictví a nezastupitelná role dobrovolníků se ukázala začátkem letošního jara s příchodem pandemie COVID-19. Každý pomáhal, jak uměl. Dobrovolníci šli roušky, rozdávali je potřebným a rozváželi do sociálních služeb, pomáhali s rozvozem nákupů a obědů seniorům, byli k dispozici jako dobrovolníci na telefonu pro osamělé lidi. To, že se na dobrovolníky můžeme spolehnout, nám, nejen v Charitě, významně ulehčuje práci.“

Petr Samec

V Jihočeském muzeu představili autoři SBORNÍK O BL. J. LIBRARIOVI

Představení knihy v přednáškovém sále Jihočeského muzea se zúčastnili, kromě většiny autorů, také zástupci Statutárního města České Budějovice, Jihočeského muzea i Mons. Vlastimil Kročil.

Sborník z konference „Blahoslavený Jindřich Librarius O.P. a jeho význam pro současnost“ byl vydán jako dvojčíslo čtvrtletníku *Via Lucis* – Památky včera a dnes, který se věnuje památkám a ochraně kulturních hodnot a vydává jej Památková komora České republiky. Sborník uspořádali JUDr. Jan Kotous a Mgr. Zuzana Thomová.

Kniha obsahuje 11 odborných příspěvků, Slovo úvodem a Slovo k zahájení

konference, která proběhla 28. ledna 2020, kterou zahájil Dominik kardinál Duka a moderoval JUDr. Jan Kotous. Příspěvky ve sborníku jsou rozdělené na tři tematické okruhy. Prvním z nich je filosofie českých dějin 13. století a archeologie a výzkumy mendikantských řádů. Další okruh se zabývá archeologickými výzkumy na území města Českých Budějovic. Poslední blok článků se věnuje osobnosti Jindřicha Libraria pohledem legend a skutečnosti a také výsledkům vědeckého průzkumu jeho ostatků. První příspěvek z pera doc. PhDr. Vratislava Vaníčka je věnován sakralizaci české státnosti s podtitulem *Společnost a stát přemyslovských Čech v identifikační síti idejí, symbolů a rituálů v 9.–13. století*. Podle doc. Vaníčka se procesy sakralizace naší státnosti rozvíjely v několika rovinách – v horizontální rovině zemské a vertikální královské za významné úlohy světců. Příspěvek doc. Vaníčka je rozdělen na několik podkapitol – na Úvod navazuje část s názvem *Svatováclavská identifikace české státnosti v 10.–12. století*, v časové posloupnosti pak kapitola s názvem *Idea království a modernizační vývoj ve 13. století*. V Závěru se autor již v obecné rovině zabývá duchovní koherencí ve starších českých dějinách. Tento příspěvek obsahuje velmi rozsáhlý a podrobný poznámkový aparát. Dalším článkem ve sborníku je text Prof. PhDr. Petra Sommera, DrSc. z Archeologického ústavu Akademie věd ČR s názvem „Nové poznatky o českých středověkých mendikantských konventech“. Tyto řády, především dominikáni a minorité, které rozšiřovaly v nově vzniklých městech vzdělanost, řemeslo a obchod, se významnou měrou podílely na procesu zakládání měst v době Přemysla Otakara II. Příspěvek Prof. Sommera se věnuje novým poznatkům z archeologických výzkumů těchto konventů, včetně nejnovějšího archeologického výzkumu v místech dominikánského kláštera v Sezimově Ústí, kde byly archeologické práce dokončeny teprve v minulém roce. Následující příspěvek od PhDr. Daniela Kováře nás již přenesl do královského města České Budějovice k osobě Jindřicha zvaného Librarius – prvního převora dominikánského konventu v Českých Budějovicích. Text s názvem „První převor dominikánského kláštera v Českých Budějovicích – legenda a skutečnost“, se snaží odlišit svědectví archivních pramenů a literatury o osobnosti P. Jindřicha Libraria. Součástí příspěvku

Kolektiv autorů představil sborník; zleva: Mgr. Z. Thomová, JUDr. J. Kotous, P. Dr. Z. Mareš, PhDr. Daniel Kovář, Ing. Lenka Kovačiková, Jiří Šindelář

je i neověřený opis tabule zesnulých z dominikánského kláštera v Českých Budějovicích, kde je jméno prvního převora uvedeno.

Článek Mgr. Juraje Thomy, který v letech 1995–2002 působil jako archeolog Jihočeského muzea, s názvem „Archeologické výzkumy v areálu klášterního kostela Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích“ v časové posloupnosti od roku 1993 až do současnosti zpracovává většinou autorem vedené archeologické výzkumy klášterního kostela a konventu, včetně středověkého pohřebiště, které se zde nacházelo.

Poslední texty jsou věnované průzkumu ostatků – Mgr. Zuzana Thomová seznamuje čtenáře s historií archeologického výzkumu ostatků Jindřicha Libraria, Jiří Šindelář s použitými metodami nedestruktivního archeologického průzkumu niky, kde byly ostatky Jindřicha Libraria uloženy. PhDr. Daniel Kovář ve svém dalším příspěvku popisuje již samotný nález archi-válií. Příspěvek archeozoologičky Ing. Lenky Kovačikové, Ph.D. s názvem „Zvířecí kosti z relikviáře Jindřicha Libraria v Českých Budějovicích“ velmi podrobně seznamuje čtenáře s jejich zpracováním a uvádí i druhové zastoupení jednotlivých zvířat. Mgr. Erika Průchová zpracovala ve sborníku antropologický rozbor lidských kosterních pozůstatků z relikviáře a Mgr. Tereza Šálková popsala radiokarbonové datování jednotlivých nálezů od textilního materiálu, přes zvířecí kosti až po lidské ostatky. Knihu uzavírá rozhovor s P. Dr. Zdeňkem Marešem Th.D., děkanem českobudějovické Katedrální kapituly, který celou akci výzkumu ze strany církevních míst organizoval a který je duchovním správcem města České Budějovice.

Sborník má 192 stran, obrazovou část a vydala jej Academia Economica, s. r. o., šéfredaktorem byl Dr. Václav Liška. Sborník lze zakoupit na recepci Jihočeského muzea v Českých Budějovicích za 190,- Kč.

JUDr. Jan Kotous a Mgr. Zuzana Thomová

Paliativní péče nešetří peníze, šetří pacienta, vyvrací mýtus paliatrička Eva Krejčí

Od roku 2019 je vedoucí lékařkou Domácí hospicové péče Iris při Oblastní charitě Pelhřimov, s níž však začala spolupracovat ještě jako řadová lékařka o dva roky dříve. Vedle posílání doprovázet umírající a jejich blízké má Eva Krejčí zároveň soukromou psychiatrickou ambulanci v Humpolci. Vždy si přála umět ulevit a prospět lidským duším. V rozhovoru prozradila, jak se jí to daří a čím naopak její práce obohacuje ji samotnou.

Foto: archiv Oblastní charity Pelhřimov

V únoru 2020 se slavnostně otevíralo nové zázemí Domácí hospicové péče Iris, která nyní sídlí na adrese Masarykovo náměstí 31 v Pelhřimově. Představitel města v nových prostorách přivítala také vedoucí lékařka služby Eva Krejčí.

Naplňuje Vás Vaše práce?

Ano. Když jsem studovala, vybrala jsem si svůj původní obor, psychiatrii, z toho důvodu, že mi medicína připadala příliš zaměřená jen na tělesnou stránku člověka, kdežto psychiatrie se mi zdála komplexnější – respektuje tělo, ale zároveň klade velký důraz na duši. A paliativa je ještě komplexnější. (úsměv)

Čím Vás paliativní péče zaujala?

Myslím si, že první impuls mi dala pětiletá práce na gerontopsychiatrickém oddělení, kde jsem se s umírajícími setkávala. Zkušenost s tím, jak vypadá umírání v lůžkovém prostředí nemocnice, jsem měla i z předatestačních příprav na interně. Osobní motivace do toho vstoupila před třinácti lety, když jsme doma doprovázeli tatínka. Chtěla jsem se po tom všem dozvědět víc a naučit se postupy, jak lidem v takové situaci ulevit a prospět.

Co je náplní Vaší práce pro Charitu?

Zodpovídat za odbornou úroveň zdravotní služby. Obor paliativní péče udělal velký skok dopředu. Pelhřimovská Charita má v doprovázení dlouhou historii, ale to, jak mobilní specializovaná paliativní péče pokročila po medicínské stránce, je záležitostí teprve posledních let. Pro zdravotní péči o pacienta představuje přínos, že do ní lékaři vstupují více než dřív. Paliativní péče je však komplexní a podílí se na ní multidisciplinární tým skládající se z lékařek, zdravotních sester, sociálních pracovníků, psychologů i duchovního, které ještě doplňují pečovatelské obstarávající odlehčovací služby. To se mi velice líbí, protože naše práce nespočívá jen ve striktních medicínských postu-

pech, neustále dbáme i na psychickou a sociální stránku péče, které nechybí ani spirituální rozměr. A zároveň se nesoustřeďujeme pouze na nemocného, doprovázíme celou jeho rodinu.

Co Vám obor psychiatrie dává pro paliativu?

Svůj základní obor jsem si rozšířila o specializaci na dětskou psychiatrii a pak jsem dělala výcviky v psychoterapii a rodinné terapii, což mi dohromady dalo nový úhel pohledu. Vidím, že když má problém jeden člen rodiny, mají ho všichni, že se umírání dotýká úplně všech a musíme tedy pečovat i o ostatní členy rodiny.

Setkáváte se s tím, že umírání, potažmo paliativní péči, stále opřádají nějaká tabu?

V souvislosti s tématem smrti tabu ve společnosti pořád přetrvávají, i když se to snad v poslední době zlepšuje. Kolem paliativní péče zase panují určité mýty, a to bohužel i mezi odbornou veřejností. Paliativní péče se v nich jeví jako to poslední, když už byly vyčerpány ostatní možnosti, předkládají ji jako zredukovanou medicínskou péči, která už není v pravém slova smyslu léčbou. Ale to není pravda. Člověk v paliativní péči je léčen do samého konce, jeho léčba pouze zohledňuje jeho aktuální stav a potřeby. Neustále vyhodnocujeme, zda pro něho konkrétní vyšetření bude znamenat přínos, nebo zatížení, jestli mu lék, který třeba i řadu let užíval v souvislosti s chronickým onemocněním, ještě přináší prospěch, nebo už ho zatěžuje. Paliativní péče neupírá pacientovi žádná přínosná vyšetření ani léky. Nešetří na něm, šetří jeho.

Komplikuje Vám práci, že se někdo nechává těmito mýty a tabu vést?

Nemyslím si. Je to objektivní skutečnost, se kterou musíme počítat. I proto v naší práci hraje tak důležitou roli komunikace.

Ovlivňuje práce paliatra nějakým způsobem Vaše přesvědčení a smýšlení?

Dává mi pocit, že i umírání může být paradoxně krásné, že to může být obohacující zkušenost a že jde – jak pro umírajícího, tak jeho blízké – o nesmírně důležitou dobu, která je příležitostí.

Lze klienty rozdělit například podle toho, jak svůj stav vnímají, na jakém jsou stupni smíření?

Vždycky samozřejmě počítáme s tím, že bude mnohem náročnější péče o mladé pacienty, rodiče nedospělých dětí, kteří ještě sami mají rodiče – a pro ně je velmi problematické přimnout převrácení přirozeného řádu světa a to, že mají ke smrti doprovázet své dítě. Podstatný je tedy především věk a role pacienta ve společnosti.

Do jaké míry bývají Vaši klienti smíření se svým stavem? Aby s ním byli seznámeni, je důležitou podmínkou pro to, abyste o umírajícího mohli pečovat, je to tak?

Je to individuální. Nikdy pacientům nelžeme, ale respektujeme, do jaké míry chtějí být o svém stavu a prognóze informováni. Někdy, není to často, ale někdy se setkáváme s tím, že detailní informace nechťejí. A my je nenutíme. Zvláště v případech, pokud jsou to lidé pokročilého věku, kteří přirozeně počítají s tím, že se nacházejí v závěrečné fázi života, a nechťejí vědět nic přesnějšího. Postupujeme v těchto případech tak, že se nejprve zeptáme, zda dotyčný chce být informován, a poté jej připravíme na to, že pokud položí otázku, pravdivě na ni odpovíme. U lidí mladších, středního věku, kteří v rodině zastávají i důležitou ekonomickou roli, je velmi důležité, aby byli podrobně informováni. Je to postupný proces, protože se se svým stavem vyrovnávají mnohem složitěji. Nejen proto, že si pro sebe představovali ještě dlouhý život, také musejí vyřešit spoustu ryze praktických záležitostí a postarat se o své blízké. S pomocí sociálních pracovníků, které jsou součástí našeho multidisciplinárního týmu, se snažíme je tímto procesem provázet právě i po té praktické stránce.

Co kdyby se na Domáci hospicovou péči Iris obrátila rodina s tím, že nemocného vůbec nechce seznámit s jeho stavem?

Opět je nezbytná komunikace. Pokud bychom viděli, že nebude-li pacient informován, ublíží mu to – právě třeba proto, že má do budoucna ještě své plány a klade si za úkol zabezpečit své nejbližší – pak se budeme snažit jeho blízké postupně přesvědčit, že by měl krok za krokem informace dostávat. Ve chvíli, kdy by se jeho zdravotní stav zhoršil a on by pochopil, že nesměruje k vyléčení, by mu pak totiž už nezbýval čas se s tím vyrovnat. Nevychrlíme však na pacienta všechno najednou, ani jeho blízké naráz nepřesvědčíme, je to opět postupný proces a je třeba doprovázet jak nemocného, který musí vše vstřebat, tak rodinu, jež má strach, jak to pacient přijme.

Umíte umírajícímu i pečujícímu pomoci ve smířování se se smrtí?

Celá desetiletí už existuje model pěti fází smutku, který poprvé publikovala americká psycholožka Elisabeth Kübler-Rossová. Je třeba mít na paměti, že těmito fázemi prochází jak pacient, tak jeho blízcí a že u nich tento proces nemusí být a většinou také není synchronní. Někdy je část rodiny smířená a zbytek nebo pacient sám nikoli, jindy je to naopak. Věnujeme tomu velkou pozornost, komunikujeme o tom a snažíme se dovést ke smíření všechny, i když každý nepostupuje stejným tempem. Není to záležitost pro jednoho odborníka, je nás na to víc. Máme v týmu psychologa, ale pomáhá s tím každý, kdo je s rodinou v kontaktu. Velmi často se stává, že v tomto směru největší kus práce odvedou sestřičky, které rodinu navštěvují nejvíce a nejvíce se s ní sblíží. Daří se jim vytvořit takovou atmosféru, v níž může proces vyrovnávání se pokročit.

Pečující osoby nemusejí smíření dosáhnout nutně ještě před smrtí pacienta, ale až po ní.

Bývá to tak.

Umírajícím se vždycky podaří vyrovnat se s nadcházejícím koncem?

Vždycky ne. A bolí nás, když se to nepodaří. Hodně záleží na konkrétní situaci pacienta. Když se mladý člověk seznámí s diagnózou krátce před smrtí, je to nesplnitelný úkol.

Bylo by tedy třeba, aby se lidem dostalo paliativní péče včas.

Rozhodně. Právě v tomto ohledu se přístup k paliativní medicíně radikálně změnil. Dříve se opravdu postupovalo tak, že teprve ve chvíli, kdy byly vyčerpány prostředky léčby směřující k uzdravení, nastupovala paliativní péče. Dnes je cílem, jak u onkologických, tak u chronických onemocnění – kardiovaskulárních, ledvinových selhávání a podobně – aby paliativní péče byla účastna už ve chvíli, kdy je člověk aktivně léčen. S tím, jak postupně ubývají možnosti kauzální terapie, se prostor pro paliativní péči pouze zvětšuje.

Sama mnohdy volně zaměňují výrazy paliativní a hospicová péče, ale najednou si uvědomují, že termín paliativní v sobě nemá tu konečnost.

Ano, je mezi nimi rozdíl spočívající v míře účasti hospicového týmu. Nejplastičtější se to dá vysvětlit na příkladu naší spolupráce s pelhřimovským domovem pro seniory, kde pořádáme takzvaná paliativní konzilia a rodinné rady, z nichž vzejde plán péče. To samé se nyní děje i v krajských nemocnicích, kde rovněž působí paliativní týmy. Paliativní konzilium má pacienta i rodinu seznámit s tím, že velice pravděpodobně již nastala závěrečná fáze života, o níž ale nevíme, jak dlouho bude trvat. Může to být i rok nebo dva. Záleží na konkrétním onemocnění. Zvláště třeba u geriatricky křehkých lidí, kteří mají řadu chronických onemocnění, vůbec nemůžeme předvídat, jak se bude situace dále vyvíjet. V tuto chvíli máme klienty v časně paliativní péči déle než rok, rok a půl od prvního paliativního konzilia a rodinné rady. Ti lidé jsou v pořádku, žijí relativně kvalitní život, ale počítáme s tím, že ve chvíli, kdy se jejich zdravotní stav zhorší, už se nebude volat záchranka a nebudou transportováni do nemocnice, aby byli zatěžováni invazivními vyšetřeními, protože jejich stav známe a víme, že jsou geriatricky křehcí, chronicky nemocní, mají postižených více tělesných systémů a jejich orgány zkrátka budou postupně selhávat. Soustředíme veškerou energii na to, aby čas, který je jim vyměřen, prožili kvalitně. Aby mohli být co nejdéle v kontaktu se svými blízkými a ve svém prostředí a aby ve chvíli, kdy se jejich stav zhorší, byly ošetřeny symptomy – aby netrpěli a necítili bolest. Teprve ve chvíli, kdy by za jiných okolností přišla na řadu nemocniční péče, nastupuje jako její alternativa domácí hospicová péče, v rámci níž je 24 hodin denně 7 dní v týdnu k dispozici multidisciplinární tým, aby nemocnému poskytl veškeré potřebné zázemí.

Musí být náročné se od Vaší práce doma oprostit. Jak se Vám daří na ni nemyslet?

Asi nemám takovou potřebu. (úsmev) V mém původním oboru byla psychohygienu nutnost, abych za sebou dokázala zavírat dveře a mít nějaký soukromý život. Souviselo to však určitě do velké míry s tím, že jsem se nacházela v jiné životní fázi. Potřebovala jsem věnovat dostatečný prostor rodině a plnit roli, jakou ode mě očekávali děti a manžel. Dnes už natolik ostrou hranici mezi svou prací a soukromím nepotřebuji.

*Ptala se Dominika Dufková,
Oblastní charita Pelhřimov*

ZAPOJTE SE DO ČERVENÉ STŘEDY!

Ve středu 25. listopadu 2020 se u nás již potřetí uskuteční mezinárodní iniciativa Červená středa (#Red-Wednesday), jejímž smyslem je připomenout si všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro svou víru. Akce se v tentýž den koná v několika zemích světa.

Foto: Lucie Horníková / Člověk a víra

Petr Jan Vinš, generální sekretář Ekumenické rady církví v ČR

Proč je důležité připomínat si pronásledované pro víru a jaká je historie Červené středy? Na tyto otázky jsme se ptali Petra Jana Vinše, generálního sekretáře Ekumenické rady církví v ČR, se kterým vám přinášíme rozhovor:

Červená středa letos připadá na 25. listopad, kdy si budeme veřejně připomínat pronásledované pro víru. Proč je důležité pamatovat i na ty, kdo nejsou křesťany, nebo žijí na druhém konci světa?

Pokud bychom se o lidská práva zajímali jenom tehdy, když by se to týkalo nás a našich blízkých, nebyla by to žádná lidská práva, ale prostě jenom náš vlastní zájem. Svoboda lidského svědomí přijmout náboženskou víru nebo své vyznání změnit je univerzální, netýká se jenom jedné konkrétní náboženské tradice – a tak to musíme i vnímat. Sice se říká, že bližší košile, než kabát, a tak jsou mnoha křesťanům zcela přirozeně bližší jejich pronásledovaní bratři a sestry, než třeba příslušníci jiného náboženství, ale omezovat tím svou solidaritu s pronásledovanými pro víru, by bylo velmi hrubou chybou. Konečně je to právě obecná svoboda vyznání, která chrání – nebo by měla chránit – křesťany v zemích, kde jsou

menšinou. A konečně – budování vědomí, že svoboda vyznání je důležitá, nás také zodolňuje proti všem, kdo by i zde u nás chtěli třeba i tu naši svobodu ohrožovat. S tím konečně máme zkušenost poměrně nedávnou.

Jednou z aktivit upozorňující na pronásledování pro víru je Červená středa. Můžete nám přiblížit historii této akce?

Celosvětově vznikla Červená středa jako akce s podtitulem Společně za víru a svobodu na Britských ostrovech. Stojí za ní od počátku organizace Aid to the Church in Need, se kterou spolupracujeme i na české podobě akce. Tato česká podoba vznikla před dvěma lety společným úsilím Ekumenické rady církví, České biskupské konference a Federace židovských obcí. Tato široká spolupráce při organizaci je naším českým specifikem a jsme za ni velmi rádi. Od počátku se v ČR také k akci spontánně přidávají různé farnosti, sbory, obce, společenství, které nasvěčují své kostely, nebo jiné místní dominy, na červenou a organizují v tento den program na podporu pronásledovaných pro víru. Vznikla tak vlastně nová a důležitá tradice.

Můžete nám za Ekumenickou radu církví říci svoji zkušenost týkající se náboženského pronásledování v ČR nebo ve světě v současné době? Ve které zemi je to nejhorší a co se tam děje?

V naší zemi jsme z hlediska náboženské svobody posledních třicet let poměrně v klidu. Občas se sice i na politické rovině rozhcoávají klasické proticírkevní stereotypy, ale do otevřeného pronásledování to má našťastí ještě daleko. Cílem útoků různých extrémistických jednotlivců se u nás z náboženských důvodů bohužel stále stávají Židé a židovské památky, zaznamenány byly i útoky na mešity a osoby muslimského vyznání. Ve světě je situace bohužel většinou horší. Nejčastěji se věřící stávají obětí pronásledování buď ze strany totalitních režimů – tady je třeba zmínit například Čínu nebo Severní Koreu – nebo ze strany netolerantních náboženských fanatiků, kdy asi nejhůř na tom jsou oblasti na Blízkém východě a v Africe zasažené takzvaným Islámským státem a jeho nástupnickými organizacemi.

Máte informace, že se do Červené středy zapojují i jiné církve ve světě?

Na mnoha místech ve světě je Červená středa primárně katolická akce – souvisí to s tím, že Aid to the Church in Need, která za touto akcí ve světě často stojí, je papežská nadace. Samozřejmě, že se na různých místech zapojují i ostatní církve – například anglikánská v Anglii – ale šíře ekumenické spolupráce, jakou máme v případě Červené středy v ČR je skutečně něco unikátního. Stejně tak je pro nás (podobně jako jinde ve světě) důležité, aby se k akci přidávaly třeba i státní a kulturní organizace. Pro ty je nejsnazším způsobem vyjádření solidarity nasvícení svých objektů červenou barvou – podle toho nakonec i Červená středa dostala své jméno.

Na co se mohou účastníci Červené středy letos těšit a jakým způsobem se do akce letos zapojuje ERC?

Mateřská akce v Praze, organizovaná ERC, ČBK a FŽO nabídne již tradiční program – mezinárodní konferenci o náboženské svobodě v Karolinu, která se koná ve spolupráci s IKDP a jejímž iniciátorem je Pavel Svoboda, ve velké aule Karolina potom židovsko-křesťanskou modlitbu a následně veřejný

průvod s červenými svícemi kolem tří sakrálních objektů nasvícených červenou barvou – katolického kostela svatého Havla, husitského kostela svatého Mikuláše a Staronové synagogy. Program se ale neomezuje jenom na Prahu – na mnoha místech lokální organizátoři – jak z katolické církve, tak z církví ERC – připravují vlastní akce k zvýšení povědomí o náboženské svobodě a pronásledování pro víru. K tomu se konečně můžete přidat i vy, bližší informace najdete na www.cervenastreda.cz.

Jakou máte odezvu ze strany státní správy či vůbec společnosti? Vnímáte nějakou podporu této akce?

Velmi pozitivní. Jsem velmi rád, že se už od loňského roku na akci podle svých možností podílí i Ministerstvo zahraničních věcí – je to pro nás důležitým znamením, že otázka pronásledování věřících ve světě není lhostejná ani našemu státu. Stejně tak se na řadě míst přidávají i různé kulturní instituce, samosprávy, školy a podobně. Máme velkou radost, když pak vidíme fotografie nasvícených divadel, radnic, ministerstev nebo třeba Petřínské rozhledny. Široká podpora (a doufejme, že bude čím dál širší) i ze strany nenáboženských institucí je dobrým znamením, že svoboda vyznání leží a měla by ležet na srdci skutečně každému.

Již nyní můžeme říct, že Červená středa je úspěšný projekt i zde v ČR, navíc je ekumenicky rozkročená, zapojují se do ní katolíci, protestanti a židé. Jak jste spokojený se spoluprací v rámci této aktivity?

Spolu s generálním sekretářem ČBK Stanislavem Příbylem a tajemníkem Federace židovských obcí Tomášem Krausem jsme u Červené středy od jejího vzniku v ČR. Myslím si, že by nebylo možné vytvořit takovýto projekt bez úzké vzájemné spolupráce, která se opírá i o osobní přátelství. V tomto má pro mě Červená středa jednoznačně i osobní rozměr. A je to tak správně – konečně právě na těch věcech, které nás spojují, se můžeme setkávat napříč různými hranicemi a nacházet společnou řeč.

Ptala se Eva Spišáková, tiskové středisko České biskupské konference

Co je Červená středa?

Red Wednesday je akce, jejímž smyslem je veřejně si připomenout všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Znakem této iniciativy je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru – lidé proto v tento den zapalují svíčky nebo dokonce nasvěčují významné budovy červeným světlem (kostely, sloupy, sochy aj.). S touto aktivitou přišla britská pobočka křesťanské organizace Aid to the Church in Need, v České republice ji organizuje Česká biskupská konference společně s Ekumenickou radou církví v ČR a Federací židovských obcí v ČR. Akce se v tentýž den koná na dalších místech ve světě, mj. v Londýně, Bratislavě, Vídni, Budapešti, na Filipínách.

Jak se zapojit?

Zveme farnosti, společenství a všechny lidi dobré vůle k zapojení do akce Červená středa – #Red Wednesday! Můžete:

- uspořádat společnou modlitbu či liturgii za pronásledované
- zorganizovat setkání na vhodném místě ve vaší obci
- přečíst texty informující o tomto tématu, ad.
- zapálit svíčky při setkání či v průvodu
- nasvítit červeným světlem kostel, významnou budovu ve vaší obci, sloup, sochu, ad.

Napište nám o akci, kterou chystáte přes formulář na www.cervenastreda.cz, kde také najdete **podrobnou informační brožuru** s tipy a podněty ke stažení.

Personalia

A. Ustanovení:

R. D. MVDr. Mgr. Jan Janoušek byl od **1. 9. 2020** ustanoven výpomocným duchovním ve filiálních kostelích farnosti **Čestice**, a to v kostele Zvěstování Páně a kapli sv. Jana a Pavla v Dobříši. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 2387/2020.

R. D. Mgr. David Mikluš je k **14. 9. 2020** odvolán z funkce **sekretáře diecézního biskupa** a excurrando administrátora farnosti **Pištín**, vikariát České Budějovice – venkov a od 15. 9. 2020 je ustanoven farním vikářem ve farnostech **Český Krumlov, Kájov, Přídolí, Větřní, Věžovatá Pláně a Zátoň** a excurrando administrátorem farnosti **Hořice na Šumavě**, vše vikariát Český Krumlov. Č. j.: 2190 a 2191/2020.

R. D. Bc. Miroslav Štrunc je od **15. 9. 2020** ustanoven farním vikářem ve farnosti **děkanství u kostela sv. Mikuláše, České Budějovice**, vikariát České Budějovice – město a excurrando administrátorem farnosti **Pištín**, vikariát České Budějovice – venkov. Č. j.: 2185/2020.

R. D. Mgr. Jan Rothschedl je od **15. 9. 2020** ustanoven farním vikářem ve farnostech **Prachatice, Husinec, Ktiš, Strunkovice nad Blanicí a Vitějovice**, vše vikariát Prachatice. Č. j.: 2184/2020.

B. Životní jubilea:

R. D. ThLic. Josef Prokeš oslavil **12. 9. 2020** své čtyřicáté narozeniny.

P. Mgr. ThLic. Martin Sedloň, OMI oslaví **9. 10. 2020** své padesáté páté narozeniny.

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

P. Ján Štefan Nemec, CFSsS oslaví **16. 9. 2020** své dvacáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Vladimír Koranda oslaví **5. 10. 2020** své třicáté páté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

3. 10.	10:30	Hluboká nad Vltavou: Mše svatá přes internet (Diecézní setkání)
4. 10.	10:00	Tábor – Klokoty: Biřmování
5. 10.	14:30	Praha: ČBK – Hnutí a laici
6. 10.	9:30	Praha: ČBK – Komise pro IT
8. 10.	10:00	Praha: ČBK – Ekonomicko-právní komise
10. 10.	10:00	Veselí nad Lužnicí, Dům sv. Františka: 15. výročí založení
11. 10.	10:00	Kájov: Poutní mše svatá
18. 10.	10:00	Hlavatce: Biřmování
19.–21. 10.		Hostýn: ČBK – Plenární zasedání
22. 10.	13:30	Č. Budějovice, Teologická fakulta JU: Vědecká rada
25. 10.	10:00	Římov: Biřmování
29. 10.	9:30	Č. Budějovice: Kněžská rada
1. 11.	9:00	Č. Budějovice, katedrála: Slavnost Všetech svatých
2. 11.	15:00	Č. Budějovice, sv. Otýlie: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

POZVÁNÍ k Misijní neděli 2020

V neděli 18. října 2020 budeme slavit Světový den misí, u nás známý pod názvem Misijní neděle. Od roku 1926, kdy ho ustanovil papež Pius XI., se věřící ve všech katolických farnostech světa během Misijní neděle společně modlí a finančně přispívají do světového fondu solidarity, ze kterého jsou podporovány projekty na pomoc potřebným ve všech kontinentech skrze Papežské misijní dílo šíření víry.

Ze získaných prostředků se zajišťuje kvalitní a systematická pomoc nejchudším ve více než tisícovce diecézí světa. Vloni jsme díky vaší štědrosti mohli pomoci chudým lidem v sedmi zemích tří kontinentů částkou více než 15,5 milionů korun. Pomáháme tak v Ugandě, Zambii, Bangladéši, Indii, Srí Lance, Peru a Paraguay s pastoračními a edukačními projekty. Podporujeme katechisty, stavby a opravy kostelů a kaplí. Pomáháme lidem zlepšovat životní podmínky a podporou řeholních kongregací a diecézních organizací podáváme pomocnou ruku všem potřebným.

Hana Kouřalová

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA k 94. Světovému dni misií 2020

„Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8)

Milé sestry, milí bratři,

rád bych vyjádřil svou vděčnost Bohu za vaše nasazení, se kterým v říjnu minulého roku celá církev prožívala mimořádný misijní měsíc. Jsem přesvědčen, že v mnoha společenských napomohl k misijní konverzi na cestě pod názvem: „Pokřtění a poslaní: Kristova církev na misi ve světě.“ V letošním roce, v němž nám pandemie COVID-19 přinesla utrpení a postavila před nás nové výzvy, pokračuje misionářské působení celé církve v duchu slov, která najdeme u proroka Izajáše: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8). Jsou stále novou odpovědí na Pánovu otázku: „Koho pošlu?“ (tamtéž). Toto volání vychází z Božího srdce, z jeho milosrdenství a v současné světové krizi se obrací na církev i na lidstvo. „Jako učedníci evangelia jsme byli náhle zasaženi nečekanou a prudkou bouří. Uvědomili jsme si, že plujeme na stejné lodi, jsme slabí a dezorientovaní, současně však důležití a potřební. Jsme povoláni, abychom veslovali společně. Potřebujeme vzájemné povzbuzení a útěchu. Všichni jsme na stejné lodi. Jsme jako učedníci, kteří jednomyslně a s úzkostí volají: „Hyneme!“ (Mt 8,25). I my jsme si uvědomili, že dál nemůžeme jít každý na svou pěst, ale společně (Meditace na Svatopetrském náměstí, 27. března 2020). Jsme opravdu vystrašení, dezorientovaní a bojíme se. Skrze bolest a smrt zakoušíme lidskou křehkost; současně však vnímáme svou silnou touhu po životě a po osvobození od zlého. V tomto kontextu se misijní povolání a výzva vyjít z lásky k Bohu a k bližnímu ze sebe ukazuje jako šance sloužit, sdílet, přimlouvat se. Misijní posláním, se kterým se Bůh obrací ke každému, nás vyvádí z vystrašeného a uzavřeného „já“ a skrze darování sebe sama nás přivádí k novému „já“

...

Výzvou pro misijní posláním církve je pochopit, co nám v této době pandemie říká Bůh. Nemoc, utrpení, strach, izolace nás nenechávají v klidu. Doléhá na nás chudoba těch, kdo umírají v osamocení, kdo jsou ponecháni na pospas, kdo přicházejí o práci a výdělek, těch, kdo nemají domov a nemají co jíst. Povinnost dodržovat fyzické rozestupy a zůstat doma je pro nás výzvou, abychom pochopili, že potřebujeme společenské vztahy a komunitární vztah s Bohem. Tato situace by v nás v žádném případě neměla stupňovat nedůvěru a lhostejnost, ale měla by vést k větší pozornosti v našem vztahu k druhým lidem. Skrze modlitbu, ve které se Bůh dotýká našeho srdce a přetváří ho, se otevřeme potřebám lásky, důstojnosti a svobody našich bratří, jako i péči o tvorstvo. Skutečnost, že se s celou církví nemůžeme scházet ke slavení eucharistie, nám umožnila sdílet situaci mnoha křesťanských komunit, které nemohou slavit mši svatou každou neděli. Otázkou, kterou nám Bůh v této situaci klade: „Koho pošlu?“, se znovu obrací na nás a očekává od nás velkodušnou a přesvědčivou odpověď: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8). Bůh stále znovu hledá, koho poslat do světa a k národům, abychom

vydávali svědectví o jeho lásce, o jeho záchraně od hříchu a smrti, o jeho vysvobození od zlého (srov. Mt 9,35–38; Lk 10,1–12).

Oslava Světového dne misií znovu potvrzuje, že vaše modlitba, reflexe a vaše materiální pomoc jsou příležitostí k aktivní účasti na Ježíšově posláním v jeho církvi. Křesťanská láska, konkretizovaná ve sbírce o třetí říjnové neděli, má za cíl podpořit misijní práci, kterou mým jménem organizují Papežská misijní díla. Odpovíme tak na duchovní i materiální potřeby národů a církví v celém světě, ke spáse všech.

Nejsvětější Panna Maria, hvězda evangelizace a potěšení zarmoucených, misionářka svého Syna Ježíše, ať nás i nadále provází a přimlouvá se za nás.

FRANTIŠEK

**"MISIE
JE SVOBODNOU A VĚDOMOU
ODPOVĚDÍ NA BOŽÍ VOLÁNÍ."
(PAPEŽ FRANTIŠEK)**

**PAPEŽSKÁ
MISIJNÍ DÍLA
missio.cz**

SVĚTOVÝ DEN MISIÍ
Misijní neděle
18. 10. 2020

ZA VAŠE DARY A MODLITBY DĚKUJEME!
PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO ŠÍŘENÍ VÍRY
Č.Ú.: 72 540 444/2700
VS 10

Třicáté narozeniny Bigy

Vážení přátelé, připravili jsme pro Vás průřez historií Biskupského gymnázia Jana Nepomuka Neumanna. Naše škola totiž v září oslavila kulatých 30 let od svého založení.

Až do konce kalendářního roku se budeme každý měsíc ptát zaměstnanců a významných hostů, co pro ně Biskupské gymnázium znamená a co mu přeje do dalších let. Můžete se tedy těšit na sedm pokračování našeho povídání.

V tomto čísle bychom Vám rádi představili další dvě osobnosti, které mají velký vztah k naší škole. První z nich je Mgr. Karel Lippmann. Pedagog, který dlouhou řadu let ukazoval našim studentům krásu literatury. Jeho učebnice pomáhaly a pomáhají žákům zdotat nástrahy maturitních zkoušek. Karel Lippmann se k velkému smutku celého pedagogického sboru i studentů rozhodl, že koncem srpna tohoto roku odejde do důchodu. Druhou osobností je Dominik Ettler, absolvent našeho gymnázia, který vystudoval kněžský seminář a nyní působí jako kněz na známém poutním místě v naší diecézi, v Římově.

**Mgr. Karel Lippmann,
bývalý učitel na Biskupském
gymnázium J. N. Neumanna**

Na Biskupském gymnázium J. N. Neumana v Českých Budějovicích jsem strávil 26 let (1994–2020). Učil jsem zde český jazyk a literaturu, latinu, logiku, společenské vědy a filosofii. Díky panu řediteli Zdeňku

Dvořákovi jsem vydal i učebnici literatury – čtyřdílnou Příručku k výuce literatury na střední škole. Řadu let jsem redigoval každoročně vycházející almanachy, na jehož obsahu se podíleli i studenti a absolventi školy. Staral jsem se také o školní knihovnu, ve které je dnes téměř šest tisíc titulů odborné literatury i beletrie (včetně CD a DVD) a kterou žáci využívají i jako studovnu.

Můj učitelství život na „naší“ škole byl tedy velice pestrý. A hlavně šťastný. Vedení školy po celou dobu s citem vytvářelo dobré podmínky pro kvalitní práci učitelského sboru. Setkal jsem se zde s mnoha vynikajícími, erudovanými kolegyněmi a kolegy, mimořádnými i po lidské stránce. Škola si také díky tomu získala velice dobrou pověst nejen v našem městě. Její křesťanský ideový základ se plně projevoval jak ve vzájemných vztazích mezi pedagogy a všemi zaměstnanci školy, tak ve vztazích mezi učiteli a studenty. Významnou roli přitom sehrávali školní spirituálové.

Pestré a plodné byly i mimoškolní aktivity. Probíhaly jak v rámci našeho města a České republiky, tak v zahraničí. Řada studentů měla možnost vzdělávat se na středních školách v evropských i mimoevropských zemích. Současně naše škola nabízela studijní pobyty cizincům. Velice užitečné byly i kontakty se zahraničními lektory (zejména z Německa a Španělska), kteří na gymnázium působí.

Nesmím také zapomenout na studentky a studenty, které jsem v průběhu těch šestadvaceti let učil. Kolik jich za tu dobu bylo, mohu jen odhadovat. Musím ale zcela upřímně konstatovat, že nesmírně obohatili můj profesní i každodenní běžný život. Letní prázdniny se mi proto vždy zdály příliš

dlouhé, do školy jsem se těšil. Bylo příjemné a podnětné setkávat se každý den s přemýšlivými mladými lidmi, vzájemně si s nimi rozumět a mít pocit, že jsou na svou další životní pouť dobře připraveni.

Co říci na úplný závěr? Vzletná slova se podle mne nehodí. A tak jen poděkuji všem, se kterými jsem na našem gymnázium spolupracoval a které jsem učil: těm, kteří školu řídili, kteří na ní učili, kteří na ní v jiných profesích pracovali a kteří se na ní vzdělávali. Bylo mi mezi Vámi dobře. Za všechno upřímně děkuji.

**R.D. Mgr. Dominik Ettler,
farní vikář Římov,
absolvent Biskupského gymnázia
J. N. Neumanna**

Jak jsem se ocitnul na Bigy?

Bylo mojí velkou touhou nastoupit na biskupské gymnázium, protože jsem chtěl poznat další věřící a studovat v křesťanském kolektivu. Od dětství jsem postrádal věřící spolužáky, a tak jsem zkusil přejít. Studoval jsem zde v letech 2004–2008 pod taktovkou paní prof. Libuše Benešové. Svým nevěřícím přátelům jsem říkal, že studovat na biskupském gymnázium neznamena studovat na biskupa :).

Za co děkuji?

Za čtyři krásné roky života, které jsem směl v Budějovicích prožít. Děkuji za školní aktivity a výjezdové kurzy. Nezapomenutelnou pro mě zůstává týdenní cesta do Tater pod vedením profesora Cepáka na podzim 2005. Měl jsem dobré učitele náboženství (P. Marek Donnerstag a P. Tomáš Dryje). Díky biskupskému gymnázium jsem absolvoval důkladnou přípravu na biřmování se společenstvím mládeže. Děkuji také vedení školy za možnost vycestovat do zahraničí na 1 školní rok do Wisconsinu v rámci programu Global Outreach i rodičům, kteří měli odvahu mě pustit. Děkuji biskupu Jiřímu, jehož živá (a někdy plamenná) kázání jsem vždy s zájmem poslouchal. Svým spolužákům za přátelství. Děkuji kuchařkám v jídelně, které nám (nenasytým) přidávali. Největší dík patří Bohu, který je „za vším“ a nade vše.

Na co rád vzpomínám?

Ve 2. ročníku se nám podařilo vyjet na 4 dny na vodu (doprovodné vozidlo řídil prof. Pytel a na lodi s námi seděli prof. Malina a Jakobi). Jeli jsme z Herbertova až do Českých Budějovic. Během večera v Č. Krumlově bylo výborné, že třem z nás vyučující umožnili odběhnout si do města na mši svatou, zde děkovat a prosit o zdárný závěr cesty.

Foto: archiv Bigy

Chemická laboratoř Bigy

Co přejí škole?

Aby všichni učitelé měli odvahu hledat Pravdu-Boha, tuto pravdu předávat a vyzařovat. Studentům přejí píli a horlivost patrona sv. Jana N. Neumanna. Přejí škole, aby dala diecézi mnoho nadšených křesťanů, budoucích dobrých otců, matek, ale také řeholníků, řeholnic a kněží.

Z historie naší školy (5. díl)

Významným rokem pro naše gymnázium byl školní rok 2002/03, kdy byla škole udělena akreditace pro šestileté studium. Zažádat o tuto formu studia bylo od minulého vedení školy téměř vizionářský krok, protože v tomto směru jsme získali v Českých Budějovicích exkluzivitu. O rok později se povedlo ve spolupráci se španělským velvyslanectvím otevřít tzv. bilingvní španělské studium.

Dalším zlomovým krokem byl rok 2017, kdy díky operačním programům IROP byly získány finanční prostředky pro využití podkrovních prostor nad internátem. Díky této dotaci bylo možné postavit dvě moderní učebny pro výpočetní techniku, sklad chemikálií, nové kabinety a škola se stala bezbariérovou. Stinnou stránkou této akce bylo to, že jsme připravili velké množství netopýrů o jejich přirozené bydlení. Do školních chodeb se tak dostaly stovky těchto živočichů a pracovníci zoologické zahrady z Hluboké u nás prováděli pravidelně odchyt. Nakonec jsme vše zvládli, učebny byly zkolaudovány a netopýři si našli nové bydliště.

O rok později za vydatné finanční pomoci našeho zřizovatele se podařilo ve škole rozšířit počet učeben o další tři, které vznikly v místech tzv. školnického bytu.

Úkolem každé školy je nejenom mladé lidi vzdělávat, ale také jim nabídnout možnost smysluplného trávení volného času. V roce 2019 se nám podařilo založit Dům dětí a mládeže při Biskupském gymnáziu. V současné době tak nabízíme „naším žákům“ na třicet různých kroužků zdarma. Od letošního školního roku si mohou naši studenti dělat řidičské průkazy na automobil v naší vlastní autoškolě, a to za velmi výhodných finančních podmínek.

Připravil Martin Maršík, ředitel Bigy

Biskupské gymnázium J. N. Neumanna děkuje Severočeským dolům, a. s. za finanční podporu. Velmi si jí vážíme.

DCR připravuje a zve...

Podzimní kurz přípravy na manželství, při kterém se v šesti sezeních zaměřujeme na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Setkání se konají vždy v úterý večer od 18,00 do 19,30 hodin. Můžete se přihlásit se na našich webových stránkách nebo na t. č. 731 402 981.

Zveme na **setkání rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“ v říjnu výjimečně kvůli podzimním prázdninám předposlední středu v měsíci 21. 10. v 17:30 hod. v sále Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí**. Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká.

Představení **Šťastný princ Oscara Wilda** Divadla Lampion z Kladna **v dramatinaci Radka Malého a Matěje Formana**. Koná se **13. 10. v 18.00 hod. v Divadle J. K. Tyla v Třeboni** (za neuskutečnění březnový termín). Představení je určeno pro celou rodinu a vede malé i velké k nepomíjivým hodnotám soucitu a lásky, které jsou silou proto, aby člověk nepropadl smutku, ale uměl prosadit v životě to dobré. Akci pořádáme ve spolupráci s domácím hospicem Kleofáš. **Vstupenky zakoupené na zrušený březnový termín platí na toto náhradní představení.**

Setkání manželů 50+, kterým odešly nebo odcházejí děti z domova s názvem „**Jak naplnit prázdné hnízdo?**“ V programu nabídneme přednášky, čas pro pár i vzájemné sdílení účastníků – programem provázejí Alena a Pavel Poláčkovi. Koná se **6.–8. 11. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem**. Koná se ve spolupráci s Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském, přihlášky na emailu info@panskydumrozmital.cz nebo na telefonu 734 435 295.

Duchovní víkendová obnova s hostem Mons. Václavem Malým 27.–29. 11. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem pro rodiny s dětmi (za neuskutečnění květnový termín). Dodržíme obvyklé schéma dopolední přednášky zvláště pro rodiče (během ní je zajištěno hlídání dětí) a další. Čeká Vás ticho a zastavení v krásném prostředí, ale i program pro celou rodinu, prostě **dobrá příprava na adventní čas.**

„Světlo se šíří světem“ v neděli 13. 12. ve 14:00 hod. v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích (u piaristů) – setkání pro rodiny, jejichž děti odešly příliš brzy. Zveme na bohoslužbu, při níž chceme pamatovat nejen na naše zemřelé děti, ale i na jejich rodiny a blízké, přátele. Po bohoslužbě nabízíme setkání u malého občerstvení v prostorách kláštera.

Přihlášky a další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Těšíme se na setkání s vámi na některé z našich akcí.

Foto: Miroslav Dolanský / Člověk a víra

ENTERjunior a ENTERcamp 2020

Corona-verze. Letos jsme se museli postavit výzvě, zda ENTER zrušit, nebo riskovat v situaci pandemie klasické provedení, nebo zda vymyslet jinou formu. Bylo to dlouhé nelehké rozhodování, ale nakonec jsme se rozhodli pro jinou zjednodušenou formu. Poté následovalo dlouhé vymýšlení, jak ta nová forma bude vypadat. Prošli jsme několika fázemi a několika formami. Ale nakonec jsme došli k variantě „odpoledního programu“. Každý den jsme naplánovali odpolední tříhodinový program pro mládež, kterou jsme rozdělili na Českobudějovickou a Strakonickou část. Do těchto dvou měst přijeli mladí lidé každé odpoledne, kde probíhaly klasické katecheze, společné skupiny – kmeny, večerní modlitby nebo mše svaté a společné byly večery, kdy mladí měli možnost popovídat si a strávit společně neformální čas. A v pátek přijeli mladí ze Strakonice do Českých Budějovic, kde jsme mohli zažít atmosféru ENTERu v jeho velikosti při večerní modlitbě chval a poslechnout si krátké svědectví ze života s Bohem. Takto probíhal ENTERcamp i ENTERjunior.

Byla to výzva, od které každý očekával něco jiného. Někdo byl nadšený, že i v situaci, která byla kolem nás, můžeme být spolu. Někdo se bál, zda takováto varianta má smysl. Přijeli jsme z ENTERu nadšení a nabiti do dalších dní. Těšíme se na příští rok, kdy jsme se z této verze mohli poučit a zjistit, co vlastně ENTER pro mladé znamená.

Tvůrčí ENTERtým

A kde byste chtěli umírat vy?

Týden pro mobilní hospice

DNY DOMÁCÍ hospicové péče 2020 (nejen) v Pelhřimově

Dny domácí hospicové péče se uskuteční v rámci kampaně **DOMA. Týden pro mobilní hospice**, která letos připadá na 5.–11. října. Blíže kampaň představuje oficiální web www.umiradoma.cz

„Pod hlavičkou Dnů domácí hospicové péče každoročně pořádáme hned několik akcí, pravidelně je to například konference pro odbornou veřejnost, přednáška pro širokou veřejnost a setkání pro pozůstalé po našich klientech Plamínek vzpomínek. Ve snaze zabránit šíření onemocnění covid-19 letos však od konference upustíme a zatím váháme nad termínem přednášky,“ informuje Dominika Dufková z Oblastní charity Pelhřimov. Dvě akce už jsou však jisté: ve středu 7. října se uskuteční **Papučový den** (www.papucovyden.cz). Do něho by pelhřimovská Charita ráda zapojila pracovní a školní kolektivy, které budou ochotny na podporu mobilních hospiců strávit den v papučích, společně se vyfotit a fotografie s Charitou sdílet. Na rozdíl od minulého roku se tak letos osvětové snahy přesunou z veřejných prostranství hlavně na sociální sítě. Na pátek 9. října pak pozvala pelhřimovská Domácí hospicová péče IRIS zhruba 120 rodin dřívějších klientů na **Plamínek vzpomínek**.

OCH Pelhřimov

**PAPUČOVÝ
DEN**

**Papučový
den 2020**

Středa

**7. října
2020**

Libor Uher
horolezec

Přidejte se

#papucovyden